

ਸਿਰੀ ਅਕਾਲ ਤਖਤ ਸਾਹਿਬ
ਸਰਬਤ ਖਾਲਸਾ
ਅਤੇ ਗੁਰਮਤਾ

Prof. Dr. Harwan Singh Shao
Principal Project Investigator
U.S.C. Research Project on Sikhism
605, Sector 16, Chandigarh.

ਸੁਖਦਿਆਲ ਸਿੰਘ

1503

ਪੰਜਾਬ ਹਿਸਟਾਰੀਕਲ ਸਟੱਡੀਜ਼
ਪੰਜਾਬੀ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ, ਪਟਿਆਲਾ

ਸਿਰੀ ਅਕਾਲ ਤਖਤ ਸਾਹਿਬ, ਸੁਰਬਤ ਖਾਲਸਾ ਅਤੇ ਗੁਰਮਤਾ

ਸਿਰੀ ਅਕਾਲ ਤਖਤ ਸਾਹਿਬ ਸਿਖ ਕੌਮ ਦੀ ਸੁਤੰਤਰਤਾ ਦਾ ਪਰਤੀਕ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਹਰ ਖੇਤਰ ਦੀਆਂ ਗਤੀਵਿਧੀਆਂ ਦਾ ਕੇਂਦਰ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਹ ਆਪਣੇ ਨਾਂ ਤੋਂ ਹੀ ਸਪਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਸਦਾ ਸਦਾ ਲਈ ਸਥਿਰ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ ਲੋਕਸ਼ਕਤੀ ਦਾ ਕੇਂਦਰ ਹੈ। ਇਹ ਸਮੇਂ ਦੀਆਂ ਸਭ ਹਦਾਂ ਤੋਂ ਰਹਿਤ ਹੈ ਅਤੇ ਸਭ ਕਿਸਮ ਦੇ ਦੁਨਿਆਵੀ ਹਾਕਮਾਂ, ਦਰਬਾਰਾਂ ਜਾਂ ਪਾਰਲੀਮੈਂਟਾਂ ਤੋਂ ਉਪਰ ਹੈ। ਇਸ ਨੂੰ ਦੂਜੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿਚ ਇਉਂ ਵੀ ਵਰਨਣ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਤਖਤ ਸਭ ਦੁਨਿਆਵੀ ਤਖਤਾਂ ਦੇ ਮੁਕਾਬਲੇ ਤੇ ਲੋਕਸ਼ਕਤੀ ਦਾ ਐਸਾ ਕੇਂਦਰ ਹੈ ਜਿਥੋਂ ਹਕ, ਸਚ ਅਤੇ ਇਨਸਾਫ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਬੁਲੰਦ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਜਿਥੋਂ ਦੁਨਿਆਵੀ ਹਾਕਮਾਂ ਦੇ ਜ਼ਬਰ ਅਤੇ ਜ਼ੁਲਮ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਜੂਝਣ ਦੀ ਪਰੇਰਨਾ ਮਿਲਦੀ ਹੈ।

ਸਿਰੀ ਅਕਾਲ ਤਖਤ ਸਾਹਿਬ ਕਿਉਂਕਿ ਸਿਖ ਕੌਮ ਦੀ ਸੁਤੰਤਰਤਾ ਦਾ ਪਰਤੀਕ ਹੈ ਇਸ ਲਈ ਸਮੇਂ ਦੀ ਹਰ ਹਕੂਮਤ ਨੇ ਇਸ ਦੀ ਸੁਤੰਤਰਤਾ ਨੂੰ ਕੁਚਲਣ ਦੀ ਹੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਹੈ ਪਰ ਇਹ ਹਰ ਸੰਕਟ ਸਮੇਂ ਪਹਿਲਾਂ ਨਾਲੋਂ ਦੁਗਣੀ ਸ਼ਕਤੀ ਲੈ ਕੇ ਉਭਰਦਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਸਿਰੀ ਅਕਾਲ ਤਖਤ ਸਾਹਿਬ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਇਕ ਐਸੇ ਸਮੇਂ ਵਿਚ ਹੋਈ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਭਰ ਰਹੀ ਸਿਖ ਕੌਮ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਭਵਿਖ ਲਈ ਨਵੇਂ ਮਾਰਗ ਅਪਣਾਉਣ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ। ਭਾਵ ਕਿ ਸਿਰੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਦੇਵ ਜੀ ਦੀ ਸ਼ਹਾਦਤ ਹੋ ਚੁਕੀ ਸੀ। ਇਹ ਸ਼ਹਾਦਤ ਸਿਖ ਕੌਮ ਲਈ ਸਰਕਾਰ ਵਲੋਂ ਦਿਤਾ ਗਿਆ ਇਕ ਜ਼ਬਰਦਸਤ ਚੈਲਿੰਜ ਸੀ। ਜੇ ਇਸ ਚੈਲਿੰਜ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਝੁਕਣ ਦੀ ਨੀਤੀ ਅਪਣਾਈ ਜਾਂਦੀ ਤਾਂ ਇਹ ਚੈਲਿੰਜ ਸਿਖ ਕੌਮ ਲਈ ਇਕ ਮੌਤ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਹੋਣਾ ਸੀ। ਇਸ ਚੋਂ ਨਿਕਲਣ ਦਾ ਇਕੋ ਇਕ ਮਾਰਗ ਇਹੀ ਸੀ ਕਿ ਇਸ ਚੈਲਿੰਜ ਦਾ ਉਸੇ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿਚ ਜਵਾਬ ਦਿਤਾ ਜਾਂਦਾ ਜਿਸ ਭਾਸ਼ਾ ਨੂੰ ਕੁਚਲਣ ਲਈ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਸਿਰੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਦੇਵ ਜੀ ਦੀ ਸ਼ਹਾਦਤ ਲਈ ਸੀ। ਇਹ ਭਾਸ਼ਾ ਸੀ ਪੂਰਨ ਸੁਤੰਤਰ ਹੋਂਦ ਦੀ। ਸਮੇਂ ਦੀ ਹਕੂਮਤ ਨੇ ਸਿਖਾਂ ਦੇ ਧਰਮ ਦੀ ਸੁਤੰਤਰਤਾ ਨੂੰ ਸਹਿਣ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਪਰ ਸਾਹਿਬ ਸਿਰੀ ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਗੋਬਿੰਦ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਨੇ ਉਕਤ ਚੈਲਿੰਜ ਦਾ ਜਵਾਬ ਦਿੰਦਿਆਂ ਸਿਖ ਕੌਮ ਵਲੋਂ ਧਾਰਮਿਕ ਸੁਤੰਤਰਤਾ ਦੇ ਨਾਲ ਨਾਲ ਰਾਜਨੀਤਕ ਸੁਤੰਤਰਤਾ ਧਾਰਨ ਕਰ ਲੈਣ ਦਾ ਵੀ ਐਲਾਨ ਕਰ ਦਿਤਾ। ਇਸ ਦੀ ਪੂਰਤੀ ਵਜੋਂ ਸਿਰੀ ਅਕਾਲ ਤਖਤ ਸਾਹਿਬ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਅਤੇ ਇਸ ਤਖਤ ਦੇ ਉਪਰ ਬੈਠ ਕੇ ਉਸੇ ਤਰਾਂ ਦੀ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਠਾਠ ਅਨੁਸਾਰ ਸਿਖਾਂ ਦੇ ਛੇਵੇਂ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਹੋਣ ਦੀ ਗੁਰਿਆਈ ਧਾਰਨ ਕਰਨ ਦੀ ਰਸਮ

ਪੂਰੀ ਕੀਤੀ। ਇਥੋਂ ਹੀ ਮੀਰੀ-ਪੀਰੀ ਦਾ ਸਿਧਾਂਤ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਦਾ ਭਾਵ ਹੈ ਕਿ ਸਿਖ ਕੌਮ ਧਾਰਮਿਕ ਅਤੇ ਰਾਜਨੀਤਕ ਖੇਤਰ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਕਰਨ ਵਿਚ ਪੂਰਨ ਸੁਤੰਤਰ ਹੈ। ਭਾਵ ਕਿ ਸਮੇਂ ਦੀ ਹਕੂਮਤ ਨੇ ਤਾਂ ਸਾਹਿਬ ਸਿਰੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਦੇਵ ਜੀ ਨੂੰ ਸ਼ਹੀਦ ਕਰਕੇ, ਸਿਖ ਕੌਮ ਦੀ ਧਾਰਮਿਕ ਖੇਤਰ ਦੀ ਸੁਤੰਤਰਤਾ ਵੀ ਖਤਮ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਸੀ ਜਦੋਂ ਕਿ ਸਾਹਿਬ ਸਿਰੀ ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਗੋਬਿੰਦ ਸਾਹਿਬ ਨੇ ਇਸ ਦਾ ਜਵਾਬ ਦਿੰਦਿਆਂ ਸਿਰੀ ਅਕਾਲ ਤਖਤ ਸਾਹਿਬ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕਰ ਕੇ ਇਹ ਦਰਸਾ ਦਿਤਾ ਕਿ ਹੁਣ ਤੋਂ ਸਿਖ ਕੌਮ ਧਾਰਮਿਕ ਖੇਤਰ ਦੀ ਸੁਤੰਤਰਤਾ ਦੇ ਨਾਲ ਨਾਲ ਰਾਜਨੀਤਕ ਖੇਤਰ ਦੀ ਸੁਤੰਤਰਤਾ ਵੀ ਧਾਰਨ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ।

ਸਿਰੀ ਅਕਾਲ ਤਖਤ ਸਾਹਿਬ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕੀਤੀ ਗਈ। ਇਸ ਦੀ ਸੁਰਖਿਆ ਲਈ ਹਥਿਆਰਬੰਦ ਮਰਜੀਵੜੇ ਵੀ ਭਰਤੀ ਕੀਤੇ ਗਏ। ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਸਵੇਰੇ ਸ਼ਾਮ ਦੋ ਵੇਲੇ ਸਿਰੀ ਅਕਾਲ ਤਖਤ ਸਾਹਿਬ ਉਪਰ ਬਾਦਸ਼ਾਹਾਂ ਵਾਂਗ ਦਰਬਾਰ ਲਗਾ ਕੇ ਸਿਖਾਂ ਦੇ ਮਸਲਿਆਂ ਨੂੰ ਨਜਿਠਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਬਾਹਰਲੇ ਰਾਜਿਆਂ ਦੇ ਦੂਤਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਸ਼ਾਹੀ ਮਰਯਾਦਾ ਅਨੁਸਾਰ ਇਥੇ ਜੀਓ ਆਇਆ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਵਲੋਂ ਆਪਣੇ ਦੂਤ ਨਿਯੁਕਤ ਕਰ ਕੇ ਬਾਹਰਲੇ ਰਾਜਿਆਂ ਦੇ ਦਰਬਾਰਾਂ ਵਿਚ ਭੇਜੇ ਜਾਂਦੇ ਸਨ। ਯੋਧਿਆਂ, ਸੂਰਬੀਰਾਂ, ਰਾਗੀਆਂ, ਢਾਡੀਆਂ, ਵਿਦਵਾਨਾਂ, ਕਥਾਕਾਰਾਂ ਆਦਿ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਇਥੋਂ ਸਨਮਾਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਜਦੋਂ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀਆਂ ਨੂੰ ਦੰਡ ਦਿਤਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਸਚ, ਹਕ ਅਤੇ ਇਨਸਾਫ ਦੀ ਪਰਾਪਤੀ ਲਈ ਸੰਘਰਸ਼ ਕਰਨ ਵਾਸਤੇ ਪਰੇਰਨਾ ਦੇਣ ਵਾਲੀਆਂ ਜੋਸ਼ੀਲੀਆਂ ਵਾਰਾਂ ਦਾ ਗਾਇਨ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਗਲ ਕੀ, ਸਿਰੀ ਅਕਾਲ ਤਖਤ ਸਾਹਿਬ ਤੇ ਇਉਂ ਵਿਚਰਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਜਿਸ ਤੋਂ ਸਿਖਾਂ ਦੇ ਮਨ ਵਿਚ ਇਕ ਸੁਤੰਤਰ ਕੌਮ ਹੋਣ ਦਾ ਅਹਿਸਾਸ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਇਉਂ ਸਿਰੀ ਅਕਾਲ ਤਖਤ ਸਾਹਿਬ ਸਿਖਾਂ ਦੇ ਸਵੈ-ਨਿਰਣੇ, ਸੁਤੰਤਰ ਹੋਂਦ ਅਤੇ ਨਿਡਰ ਸੋਚ ਦਾ ਪਰਤੀਕ ਬਣ ਗਿਆ। ਇਸੇ ਲਈ ਹੀ ਜਦੋਂ ਵੀ ਕਿਸੇ ਹਕੂਮਤ ਨੇ ਸਿਖਾਂ ਦੀ ਸੁਤੰਤਰਤਾ ਨੂੰ ਕੁਚਲਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਤਾਂ ਉਸ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਵਾਰ ਸਿਰੀ ਅਕਾਲ ਤਖਤ ਸਾਹਿਬ ਤੇ ਹੀ ਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਇਸ ਤਹਿਤ ਜਾਂ ਤਾਂ ਇਸ ਨੂੰ ਢਾਹ ਦਿਤਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਜਾਂ ਫਿਰ ਇਸ ਦੇ ਪਰਬੰਧ ਵਿਚ ਆਪਣੇ ਹਥ-ਠੱਕੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨਿਯੁਕਤ ਕਰਵਾਏ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਦੋਵੇਂ ਚਾਲਾਂ ਹੀ ਦੁਸ਼ਮਣ ਹਕੂਮਤ ਵਲੋਂ ਚਲੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਰਹੀਆਂ ਹਨ ਪਰ ਇਤਿਹਾਸ ਇਸ ਗਲ ਦਾ ਵੀ ਗਵਾਹ ਹੈ ਕਿ ਹਕੂਮਤਾਂ ਦੀਆਂ ਇਹ ਦੋਵੇਂ ਚਾਲਾਂ ਹਰ ਸਮੇਂ ਹੀ ਸਿਖਾਂ ਦੀ ਆਜ਼ਾਦੀ-ਪਸੰਦ ਸੋਚ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਅਸਫਲ ਹੁੰਦੀਆਂ ਰਹੀਆਂ ਹਨ।

ਸਾਹਿਬ ਸਿਰੀ ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਗੋਬਿੰਦ ਸਾਹਿਬ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਅਜ ਤਕ ਹਕੂਮਤ ਆਪਣੀ ਕੋਈ ਨਾ ਕੋਈ ਧਿਰ ਹਮੇਸ਼ਾਂ ਬਰਾਬਰ ਖੜੀ ਕਰਦੀ ਰਹੀ ਹੈ। ਜਿਉਂ ਹੀ ਛੇਵੇਂ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਅੰਮਰਿਤਸਰ ਨੂੰ ਛਡ ਕੇ ਕੀਰਤਪੁਰ ਸਾਹਿਬ ਆ ਕੇ ਰਹਿਣ ਲਗੇ, ਗੁਰੂ ਘਰ ਦੀ ਵਿਰੋਧੀ ਧਿਰ ਪਿਰਥੀ ਚੰਦ ਦੀ ਐਲਾਦ ਨੇ ਸਿਰੀ ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ, ਸਮੇਤ ਸਿਰੀ ਅਕਾਲ ਤਖਤ ਸਾਹਿਬ ਦੇ, ਆਪਣੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿਚ ਕਰ ਲਿਆ। ਇਹ ਕਬਜ਼ਾ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੇ

ਸਮੇਂ ਤਕ ਰਿਹਾ। 1699 ਈ: ਵਿਚ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਖਾਲਸੇ ਦੀ ਸਾਜਨਾ ਕਰਨ ਪਿਛੋਂ ਭਾਈ ਮਨੀ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੂੰ ਪੰਜ ਸਿੰਘਾਂ ਸਮੇਤ ਅੰਮਰਿਤਸਰ ਭੇਜਿਆ। ਭਾਈ ਸਾਹਿਬ ਨੇ ਸਿਰੀ ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ ਅਤੇ ਸਿਰੀ ਅਕਾਲ ਤਖਤ ਸਾਹਿਬ ਦੀ ਮਰਯਾਦਾ ਫਿਰ ਤੋਂ ਸੁਰੂ ਕੀਤੀ। ਇਹ ਪਰਬੰਧ ਕੁਝ ਉਤਰਾਵਾਂ-ਚੜਾਵਾਂ ਸਮੇਤ 1734 ਈ: ਤਕ ਰਿਹਾ। 1734 ਈ: ਵਿਚ ਭਾਈ ਮਨੀ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੂੰ ਸ਼ਹੀਦ ਕਰ ਦਿਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਪਰੰਤੂ ਭਾਈ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਸਮੇਂ ਵੀ ਹਕੂਮਤ ਨੇ ਕਈ ਵਾਰ ਸਿਰੀ ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਪਰਬੰਧ ਨੂੰ ਖਾਲਸਾ ਪੰਥ ਦੇ ਹਥੋਂ ਖੋਹ ਕੇ ਆਪਣੇ ਹਥ-ਠੋਕਿਆ ਜਾਂ ਟੋਡੀ ਕਿਸਮ ਦੇ ਸਿਖਾਂ ਦੇ ਹਥ ਦੇਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਪਹਿਲਾਂ, 1711 ਈ: ਵਿਚ ਬੰਦਾ ਸਿੰਘ ਬਹਾਦਰ ਦੀ ਤਾਕਤ ਤੋੜਨ ਲਈ, ਮਾਤਾ ਸੁੰਦਰੀ ਜੀ ਦੇ ਮੁਤਬੰਨੇ ਪੁਤਰ ਅਜੀਤ ਸਿੰਘ ਨੂੰ, ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਬਹਾਦਰ ਸ਼ਾਹ ਵਲੋਂ ਸਿਰੀ ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ ਦਾ ਪਰਬੰਧ ਸੌਂਪਿਆ ਗਿਆ। ਬੰਦਾ ਸਿੰਘ ਬਹਾਦਰ ਦੀ ਸੈਨਾ ਵਿਚ ਬਾਵਾ ਬਿਨੋਦ ਸਿੰਘ ਵਰਗੇ ਬੰਦੇ ਵੀ ਸਨ ਜਿਹੜੇ ਅੰਦਰੋਗਤੀ ਹਕੂਮਤ ਦੇ ਨਾਲ ਮਿਲੇ ਹੋਏ ਸਨ ਅਤੇ ਇਹ ਹਰ ਸਮੇਂ ਅਜੀਤ ਸਿੰਘ ਦੇ ਹਕ ਵਿਚ ਬੋਲਦੇ ਸਨ। ਸ਼ਾਇਦ ਬੰਦਾ ਸਿੰਘ ਬਹਾਦਰ ਅਤੇ ਭਾਈ ਮਨੀ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੀ ਮਜ਼ਬੂਤ ਸਥਿਤੀ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਇਹ ਸਰਕਾਰੀ ਧਿਰ ਆਪਣਾ ਕੰਟਰੋਲ ਮਜ਼ਬੂਤ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕੀ।

ਦੂਸਰੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਬੰਦਾ ਸਿੰਘ ਬਹਾਦਰ ਦੀ ਸ਼ਹਾਦਤ ਪਿਛੋਂ ਸੰਨ 1716 ਈ: ਵਿਚ ਕੀਤੀ ਗਈ ਜਦੋਂ ਕਿ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਫਰੂਖਸ਼ੀਅਰ ਨੇ ਉਸੇ ਮੁਤਬੰਨੇ ਪੁਤਰ ਅਜੀਤ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਫਿਰ ਤੋਂ ਸਿਰੀ ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ ਦਾ ਪਰਬੰਧ ਸੌਂਪਿਆ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਬਾਵਾ ਬਿਨੋਦ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਬਾਵਾ ਕਾਹਨ ਸਿੰਘ ਖੁਲੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਉਸ ਦੇ ਨਾਲ ਸਨ। ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਇਸ ਧਿਰ ਨੂੰ ਤਤ-ਖਾਲਸਾ ਅਰਥਾਤ ਅਸਲੀ ਖਾਲਸਾ ਕਹਿ ਕੇ ਵਡਿਆਇਆ ਸੀ ਜਦੋਂ ਕਿ ਇਹ ਧਿਰ ਖਾਲਸਾ ਪੰਥ ਦੇ ਗਦਾਰਾਂ ਦੀ ਸੀ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਹਕੂਮਤ ਨਾਲ ਮਿਲ ਕੇ ਬੰਦਾ ਸਿੰਘ ਬਹਾਦਰ ਦੀ ਸਥਾਪਤ ਹੋ ਚੁਕੀ ਰਾਜਸੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨੂੰ ਬਖੇਰਨ ਵਿਚ ਮਦਦ ਕੀਤੀ। ਇਹੀ ਲੋਕ ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਭਾਂਤ ਭਾਂਤ ਦੀਆਂ ਅਫਵਾਹਾਂ ਫੈਲਾ ਕੇ ਬੰਦਾ ਸਿੰਘ ਬਹਾਦਰ ਨੂੰ ਸਿਖਾਂ ਵਿਚ ਬਦਨਾਮ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਇਕ ਪਾਸੇ ਤਾਂ ਬੰਦਾ ਸਿੰਘ ਬਹਾਦਰ ਦੀ ਸ਼ਹਾਦਤ ਦੇ ਨਾਲ ਨਾਲ ਸਿੰਘਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖਦਿਆਂ ਹੀ ਗੋਲੀ ਮਾਰਨ ਦੇ ਹੁਕਮ ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ ਗਏ ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਅਖਾਉਤੀ ਤਤ-ਖਾਲਸੇ ਨੂੰ ਸਿਰੀ ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ ਦਾ ਪਰਬੰਧ ਸੌਂਪ ਦਿਤਾ ਗਿਆ ਤਾਂ ਕਿ ਬੰਦਾ ਸਿੰਘ ਬਹਾਦਰ ਦੇ ਹਥਿਆਰਬੰਦ ਸਿੰਘ ਇਥੇ ਇਕਠੇ ਨਾ ਹੋ ਸਕਣ ਅਤੇ ਨਾਲ ਹੀ ਤਤ-ਖਾਲਸੇ ਦੇ ਹੀ ਪੰਜ ਸੌ ਸਿਖਾਂ ਨੂੰ ਲਾਹੌਰ ਦੇ ਸੂਬੇਦਾਰ ਦੇ ਅਧੀਨ ਨੌਕਰ ਰਖ ਲਿਆ ਗਿਆ। ਇਸ ਤੋਂ ਸਮਝਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਜਿਹੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਹਕੂਮਤ ਵਲੋਂ ਤਤ-ਖਾਲਸਾ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਸਿੰਘਾਂ ਨੇ ਬੰਦਾ ਸਿੰਘ ਬਹਾਦਰ ਦੇ ਨਾਲ ਹਸ ਹਸ ਕੇ ਸ਼ਹਾਦਤਾਂ ਦਿਤੀਆਂ ਸਨ ਅਤੇ ਪਿਛੋਂ ਜਿਹੜੇ ਜਿਉਂਦੇ ਰਹੇ ਸਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਲੋਂ ਹਕੂਮਤ ਅਗੇ ਹਥਿਆਰ ਨਹੀਂ ਸਨ ਸੁਟੇ ਗਏ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹਕੂਮਤ ਵਲੋਂ 'ਬੰਦਈ' ਅਰਥਾਤ ਗੁਰੂ ਤੋਂ ਬੇਮੁਖ ਹੋਏ ਸਿੰਘ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ।

ਇਹ ਤਤ-ਖਾਲਸਾ ਗਰੁਪ ਸਿਰਫ ਬੰਦਾ ਸਿੰਘ ਬਹਾਦਰ ਦੀ ਤਾਕਤ ਤੋੜਨ ਵਿਚ ਹੀ ਭਾਈਵਾਲ ਨਹੀਂ ਸੀ ਸਗੋਂ ਭਾਈ ਮਨੀ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਵੀ ਕਮਜ਼ੋਰ ਕਰਨ ਵਿਚ ਅਤੇ ਅਖੀਰ ਨੂੰ ਸ਼ਹੀਦ ਕਰਵਾਉਣ ਵਿਚ ਵੀ ਅਸਿਧੇ ਤੌਰ ਤੇ ਭਾਈਵਾਲ ਸੀ। ਅਖੀਰ ਨੂੰ ਇਸ ਅਖਾਉਤੀ ਤਤ-ਖਾਲਸਾ ਗਰੁਪ ਨੂੰ ਉਸ ਸਮੇਂ ਸਿਰੀ ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ ਵਿਚੋਂ ਨਿਕਲਣਾ ਪਿਆ ਜਦੋਂ ਸਰਬਤ ਖਾਲਸੇ ਨੇ ਭਾਈ ਮਨੀ ਸਿੰਘ ਦੀਆਂ ਹਦਾਇਤਾਂ ਮੁਤਾਬਕ, ਸਿਰੀ ਅਕਾਲ ਤਖਤ ਸਾਹਿਬ 'ਤੇ ਇਕਠਿਆਂ ਹੋ ਕੇ ਨਵਾਬ ਕਪੂਰ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਜੰਗੀ ਨੇਤਾ ਚੁਣ ਲਿਆ।

ਅਹਿਮਦਸ਼ਾਹ ਅਬਦਾਲੀ ਵੇਲੇ ਵੀ ਜਿਨੀ ਵਾਰ ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ 'ਤੇ ਹਮਲੇ ਹੋਏ ਉਨੀ ਵਾਰ ਹੀ ਸਿਰੀ ਅਕਾਲ ਤਖਤ ਸਾਹਿਬ ਨੂੰ ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਜਥੇਦਾਰ ਨੂੰ ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਢਾਹੁਣ ਦੀ ਅਤੇ ਖਤਮ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ। ਸਿਰੀ ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ ਦਾ ਸਾਰਾ ਪਰਬੰਧ ਕੁਝ ਉਤਰਾਵਾਂ-ਚੜਾਵਾਂ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਮੁਖ ਤੌਰ ਤੇ ਖਾਲਸਾ ਪੰਥ ਦੇ ਪਾਸ ਹੀ ਰਿਹਾ। ਸਿਖ ਮਿਸਲਾਂ ਦੇ ਸਮੇਂ ਸਿਰੀ ਅਕਾਲ ਤਖਤ ਸਾਹਿਬ ਦਾ ਸਿਖਾਂ ਦੇ ਰਾਜਸੀ ਅਤੇ ਧਾਰਮਿਕ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿਚ ਪਰਮੁਖ ਸਥਾਨ ਰਿਹਾ। ਮਿਸਲ ਸਰਦਾਰ ਇਕ ਦੂਜੇ ਨਾਲ ਲੜਨ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਵੀ ਸਿਰੀ ਅਕਾਲ ਤਖਤ ਸਾਹਿਬ ਉਪਰ ਇਕਠਿਆਂ ਹੋਣ ਲਗੇ ਸਭ ਕਿਸਮ ਦੀਆਂ ਜਾਤੀ ਅਤੇ ਰਾਜਸੀ ਦੁਸ਼ਮਣੀਆਂ ਛੱਡ ਦਿੰਦੇ ਸਨ। ਅਸਲ ਵਿਚ ਸਿਖ ਮਿਸਲਾਂ ਦਾ ਹੀ ਸਮਾਂ ਸੀ ਜਦੋਂ ਸਿਰੀ ਅਕਾਲ ਤਖਤ ਸਾਹਿਬ ਤੋਂ ਸਹੀ ਸੇਧ ਲਈ ਗਈ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਵਖ ਵਖ ਸਿਖ ਮਿਸਲਾਂ ਦੇ ਵਖਰੇ ਵਖਰੇ ਰਾਜ-ਦਾਇਰੇ ਸਥਾਪਤ ਹੋ ਜਾਣ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਵੀ ਸਿਰੀ ਅਕਾਲ ਤਖਤ ਸਾਹਿਬ ਸਿਖ ਭਾਈਚਾਰੇ ਵਿਚ ਇਕ ਵੈਟੀਕਨ ਸਿਟੀ (ਸੁਤੰਤਰ ਅਸਥਾਨ) ਵਾਂਗ ਸੀ। ਇਥੇ ਸਿਰਫ ਸਿਰੀ ਅਕਾਲ ਤਖਤ ਸਾਹਿਬ ਦਾ ਜਥੇਦਾਰ ਹੀ ਸਾਰੀ ਕਾਰਵਾਈ ਨਿਭਾਉਂਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸਦੀ ਨਿਯੁਕਤੀ, ਸਭ ਮਿਸਲਾਂ ਵਲੋਂ ਸਰਬਸੰਮਤੀ ਨਾਲ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਸੀ। ਉਸ ਸਮੇਂ ਭਾਵੇਂ ਸ਼ਹੀਦਾਂ ਦੀ ਮਿਸਲ ਦੇ ਅਕਾਲੀ ਸਿੰਘ ਹੀ ਸਿਰੀ ਅਕਾਲ ਤਖਤ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਪਰਬੰਧਕ ਸਨ ਪਰ ਇਹ ਅਕਾਲੀ ਸਿੰਘ ਸਮੁਚੀਆਂ ਸਿਖ ਮਿਸਲਾਂ ਰਾਹੀਂ ਪੂਰਨ ਤੌਰ ਤੇ ਸਤਿਕਾਰੇ ਜਾਂਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਇਹ ਮਾਮਲੇ ਨਜਿਠਣ ਸਮੇਂ ਪੂਰੀ ਤਰਾਂ ਨਿਰਪਖ ਵੀ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ।

ਮਹਾਰਾਜਾ ਰਣਜੀਤ ਸਿੰਘ ਨੇ ਆਪਣੇ ਰਾਜ ਸਮੇਂ ਸਿਰੀ ਅਕਾਲ ਤਖਤ ਸਾਹਿਬ ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਜਥੇਦਾਰ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਸੁਤੰਤਰਤਾ ਦਿਤੀ। ਭਾਵੇਂ ਕਿ ਇਸ ਸੁਤੰਤਰਤਾ ਨੂੰ ਖੁਦ ਅਕਾਲੀਆਂ ਜਾਂ ਸਿਖ ਸੰਗਤਾਂ ਵਲੋਂ ਸਥਿਰ ਨਹੀਂ ਰਖਿਆ ਜਾ ਸਕਿਆ। ਲਗਦੀ ਵਾਹ, ਮਹਾਰਾਜਾ ਰਣਜੀਤ ਸਿੰਘ ਨੇ ਸਿਰੀ ਅਕਾਲ ਤਖਤ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਜਥੇਦਾਰ ਨੂੰ ਸਾਰੇ ਦੇਸ਼ ਵਿਚ ਇਕ ਸੁਤੰਤਰ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਤੌਰ ਤੇ ਮਾਣਤਾ ਦਿਤੀ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਅਕਾਲੀ ਫੂਲਾ ਸਿੰਘ ਅਗੇ ਕੋਰੜਿਆਂ ਦੀ ਸਜਾ ਭੁਗਤਣ ਲਈ ਪੇਸ਼ ਕਰ ਕੇ, ਸਿਰੀ ਅਕਾਲ ਤਖਤ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਜਥੇਦਾਰ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਬਾਦਸ਼ਾਹਤ ਤੋਂ ਸੁਪਰੀਮ ਮੰਨਿਆ। ਪਰ ਅਕਾਲੀ ਫੂਲਾ ਸਿੰਘ ਦੀ ਸ਼ਹਾਦਤ ਤੋਂ ਪਿਛੋਂ ਉਸਦਾ ਕੋਈ ਵੀ ਐਸਾ ਉਤਰ-ਅਧਿਕਾਰੀ ਅਗੇ ਨਹੀਂ ਆ ਸਕਿਆ ਜੋ ਅਕਾਲੀ ਜੀ ਵਾਂਗ, ਜਥੇਦਾਰੀ ਦਾ ਰੋਅਬ-ਦਾਅਬ ਕਾਇਮ ਰਖ ਸਕਦਾ।

ਸਿਖ ਰਾਜ ਖਤਮ ਹੋਣ ਪਿਛੋਂ ਅੰਗਰੇਜ਼ ਸਾਮਰਾਜ ਸਮੇਂ ਸਿਰੀ ਅਕਾਲ ਤਖਤ ਸਾਹਿਬ ਅਤੇ ਬਾਕੀ ਦੇ ਗੁਰਦੁਆਰਿਆਂ ਦਾ ਵਖਰੇਵਾਂ ਖਤਮ ਕਰ ਕੇ ਦੋਵੇਂ ਸੰਸਥਾਵਾਂ ਸਿਰਫ ਪੂਜਾ-ਪਾਠ ਦਾ ਅਸਥਾਨ ਬਣ ਕੇ, ਹੌਲੀ ਹੌਲੀ ਪੁਜਾਰੀਆਂ ਦੀ ਜਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਹੀ ਬਣਦੀਆਂ ਗਈਆਂ। ਇਹ ਵਖਰੇਵਾਂ ਤਾਂ ਬਿਲਕੁਲ ਹੀ ਖਤਮ ਹੋ ਗਿਆ ਕਿ ਸਿਰੀ ਅਕਾਲ ਤਖਤ ਸਾਹਿਬ ਕੋਈ ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਨਾ ਹੋ ਕੇ ਇਕ ਫੈਸਲੇ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਪਰਭੂਸਤਾਸ਼ਾਲੀ ਤਖਤ ਹੈ ਜਦੋਂ ਕਿ ਗੁਰਦੁਆਰੇ (ਸਿਰੀ ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ ਸਮੇਤ) ਸਿਰਫ ਭਜਨ-ਬੰਦਗੀ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਪਵਿਤਰ ਅਸਥਾਨ ਹਨ। ਜਦੋਂ ਵੀ ਕਦੇ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਜਾਂ ਹਕੂਮਤ ਵਲੋਂ ਸਿਰੀ ਅਕਾਲ ਤਖਤ ਸਾਹਿਬ ਦੀ ਸਰਬਉਚਤਾ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਤਾਂ ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਇਹ ਹੀ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਰਹੀ ਹੈ ਕਿ ਅਕਾਲ ਤਖਤ ਸਾਹਿਬ ਨੂੰ ਵੀ ਆਮ ਗੁਰਦੁਆਰਿਆਂ ਦੀ ਤਰਾਂ ਇਕ ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਹੀ ਸਾਬਤ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ। ਪੰਜਾਬ ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਐਕਟ 1925 ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਤਾਂ ਸਿਰੀ ਅਕਾਲ ਤਖਤ ਸਾਹਿਬ ਦਾ ਗੁਰੂ ਆਸ਼ੇ ਵਾਲਾ ਸੁਤੰਤਰ ਦਰਜਾ ਬਿਲਕੁਲ ਹੀ ਖਤਮ ਕਰ ਦਿਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਇਹ ਸਭ ਕੁਝ ਬਿਨਾਂ ਸੋਚੇ ਸਮਝੇ ਹੀ ਮੰਨਦੇ ਆ ਰਹੇ ਹਾਂ ਅਤੇ ਵਰਤਮਾਨ ਬਾਹਮਣਵਾਦੀ ਸਰਕਾਰ ਦੀਆਂ ਕੁਟਲ-ਨੀਤੀਆਂ ਦੇ ਅਧੀਨ, ਸ਼ਰੋਮਣੀ ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਪਰਬੰਧਕ ਕਮੇਟੀ ਅੰਮਰਿਤਸਰ ਨੇ ਅਕਾਲ ਤਖਤ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਹੈਡ-ਗਰੰਥੀ, ਗਰੰਥੀ ਅਤੇ ਹੋਰ ਛੋਟੇ ਗਰੰਥੀ ਨੀਯਤ ਕਰ ਕੇ ਰਹਿੰਦੀ ਕਸਰ ਵੀ ਪੂਰੀ ਕਰ ਦਿਤੀ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਗ਼ੈਰ-ਸਿਖ ਸਰਕਾਰਾਂ ਤੋਂ ਆਪਣੇ ਗੁਰਦੁਆਰਿਆਂ ਦੀ ਕਾਨੂੰਨੀ ਵਿਵਸਥਾ ਬਣਵਾਉਂਦੇ ਬਣਵਾਉਂਦੇ ਅਕਾਲ ਤਖਤ ਦੀ ਸਰਬਉਚਤਾ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਵਾ ਬੈਠੇ ਹਾਂ। ਵਰਤਮਾਨ ਸ਼ਰੋਮਣੀ ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਪਰਬੰਧਕ ਕਮੇਟੀ ਅੰਮਰਿਤਸਰ ਦੇ ਅਧੀਨ ਸਿਰੀ ਅਕਾਲ ਤਖਤ ਦੀ ਜੋ ਵਿਵਸਥਾ ਹੈ ਇਸ ਨੂੰ, ਸਿਰਫ ਆਪਣੇ ਦਿਲ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਣ ਲਈ ਅਸੀਂ ਭਾਵੇਂ ਜੋ ਮਰਜ਼ੀ ਕੁਝ ਕਹਿ ਲਈਏ ਪਰ ਅਸਲੀਅਤ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਰਾਹੀਂ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਸਿਰੀ ਅਕਾਲ ਤਖਤ ਸਾਹਿਬ ਦੀ ਸਰਬਉਚਤਾ ਨੂੰ ਤਾਂ ਬਾਹਮਣਵਾਦੀ ਪਾਰਲੀਮੈਂਟ ਅਗੇ ਸਮਰਪਤ ਕੀਤਾ ਹੀ ਕੀਤਾ ਹੈ ਸਗੋਂ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਗੁਰਦੁਆਰਿਆਂ ਦੇ ਸੁਤੰਤਰ ਪਰਬੰਧ ਵਿਚ ਵੀ ਸਰਕਾਰੀ ਦਖਲ ਲਈ ਰਸਤਾ ਖੋਲ ਦਿਤਾ ਹੈ।

ਉਕਤ ਅਧਿਐਨ ਦਾ ਸਿਟਾ ਕਢਦੇ ਹੋਏ, ਸਿਰੀ ਅਕਾਲ ਤਖਤ ਸਾਹਿਬ ਦੀ ਸੁਤੰਤਰ ਹੋਂਦ ਨੂੰ ਮੰਨਣ ਜਾਂ ਖਤਮ ਕਰਨ ਲਈ ਸਰਕਾਰੀ ਨੀਤੀਆਂ ਦੇ ਤਿੰਨ ਨੁਕਤੇ ਸਾਹਮਣੇ ਆਉਂਦੇ ਹਨ : ਪਹਿਲਾ ਇਹ ਕਿ ਇਸਦੀ ਸਰਬਉਚਤਾ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਨ ਲਈ ਸਮੇਂ ਸਮੇਂ ਦੀਆਂ ਸਰਕਾਰਾਂ ਵਲੋਂ ਸਿਧੇ ਫੌਜੀ ਹਮਲੇ ਹੁੰਦੇ ਰਹੇ ਹਨ ਜਿਵੇਂ ਮੁਗਲ ਅਤੇ ਅਫਗਾਨ ਹਾਕਮਾਂ ਵਲੋਂ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ। ਦੂਜਾ ਇਹ ਕਿ ਸਮੇਂ ਅਨੁਸਾਰ ਜਿਉਂ ਹੀ ਸਰਕਾਰਾਂ ਦਾ ਲੋਕਤੰਤਰੀ ਰੂਪ ਸਾਹਮਣੇ ਆਉਂਦਾ ਗਿਆ ਤਾਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਹਮਲਿਆਂ ਵਿਚੋਂ ਫੌਜੀ ਸਮੂਲੀਅਤ ਖਤਮ ਹੋ ਕੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਆੜ ਹੇਠ ਅਸਿਧੇ ਤੌਰ ਤੇ ਹਮਲੇ ਕੀਤੇ ਗਏ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅਗਰੇਜ਼ ਅਤੇ ਹਿੰਦੂ ਸਰਕਾਰਾਂ ਵਲੋਂ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਤੀਜਾ ਇਹ ਕਿ ਜਦੋਂ ਵੀ ਕਦੇ ਸਿਖ ਸਰਕਾਰ

ਆਈ ਹੈ ਭਾਵੇਂ ਕਿ ਉਹ ਰਾਜਤੰਤਰੀ ਕਿਸਮ ਦੀ ਹੀ ਹੁੰਦੀ ਸੀ, ਸਿਰੀ ਅਕਾਲ ਤਖਤ ਸਾਹਿਬ ਦੀ ਸਰਬਉਚਤਾ ਕਾਇਮ ਹੁੰਦੀ ਰਹੀ ਹੈ ।

II

ਕਿਉਂਕਿ ਸਿਰੀ ਅਕਾਲ ਤਖਤ ਸਾਹਿਬ ਸਿਖ ਕੌਮ ਦਾ ਪਰਭੂਸਤਾਸ਼ਾਲੀ ਤਖਤ ਹੈ ਇਸ ਲਈ ਇਥੋਂ ਸਿਖ ਕੌਮ ਦੇ ਹਰ ਕਿਸਮ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਨਜ਼ਿਤੇ ਜਾਂਦੇ ਰਹੇ ਹਨ ਅਤੇ ਇਥੋਂ ਹਰ ਖੇਤਰ ਦੀਆਂ ਗਤੀਵਿਧੀਆਂ ਬਾਰੇ ਸੇਧ ਲਈ ਜਾਂਦੀ ਰਹੀ ਹੈ । ਸਿਰੀ ਅਕਾਲ ਤਖਤ ਸਾਹਿਬ ਨੂੰ ਸਥਾਪਤ ਕਰਨ ਦਾ ਮਨੋਰਥ ਹੀ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਇਥੇ ਸਿਖ ਕੌਮ ਦੀਆਂ ਹਰ ਕਿਸਮ ਦੀਆਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਨੂੰ ਕੇਂਦਰਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ । ਸਾਹਿਬ ਸਿਰੀ ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਗੋਬਿੰਦ ਸਾਹਿਬ ਨੇ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪਹਿਲਾਂ ਲਿਖਿਆ ਜਾ ਚੁਕਾ ਹੈ, ਇਥੇ ਇਸ ਤਰਾਂ ਦਰਬਾਰ ਲਗਾਉਣੇ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੇ ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਸਿਖਾਂ ਦੇ ਮਨਾਂ ਵਿਚ ਰਾਜਨੀਤਕ ਚੇਤੰਨਤਾ ਦਾ, ਸੁਤੰਤਰ ਹੋਂਦ ਦਾ ਅਤੇ ਆਤਮ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦਾ ਅਹਿਸਾਸ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ । ਭਾਵੇਂ ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਗੋਬਿੰਦ ਸਾਹਿਬ ਨੂੰ ਲਗਾਤਾਰ ਇਥੇ ਰਹਿਣ ਦਾ ਸਮਾਂ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਪਿਛਲੇ ਚਾਰ ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬਾਨ ਨੂੰ ਇਥੇ ਰਹਿ ਕੇ ਸਿਰੀ ਅਕਾਲ ਤਖਤ ਸਾਹਿਬ ਤੋਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਕਰਨ ਦਾ ਮੌਕਾ ਮਿਲਿਆ ਪਰ ਸਿਖਾਂ ਦੇ ਹਿਰਦੇ ਇਸ ਅਸਥਾਨ ਨਾਲ ਇਤਨੇ ਜਜ਼ਬਾਤੀ ਰੂਪ ਵਿਚ ਜੁੜ ਚੁਕੇ ਸਨ ਕਿ ਇਕ ਲੰਮੇ ਅਰਸੇ ਬਾਦ ਵੀ, ਜਦੋਂ ਬੰਦਾ ਸਿੰਘ ਬਹਾਦਰ ਦੀ ਸ਼ਹਾਦਤ ਦੇ ਪਿਛੋਂ ਸਿਖ ਕੌਮ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਬੁਰੀ ਤਰਾਂ ਨੇਤਾਹੀਣ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਉਹ ਅਜਿਹੇ ਸੰਕਟਮਈ ਹਾਲਾਤ ਵਿਚ ਆਪਣੇ ਆਪ ਹੀ ਸਿਰੀ ਅਕਾਲ ਤਖਤ ਸਾਹਿਬ 'ਤੇ ਇਕਠੇ ਹੋਣੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਗਏ ।

ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਗੋਬਿੰਦ ਸਾਹਿਬ ਅੰਮਰਿਤਸਰ ਤੋਂ ਸਤਾਰਵੀਂ ਸਦੀ ਦੇ ਚੌਥੇ ਦਹਾਕੇ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿਚ ਚਲੇ ਗਏ ਸਨ ਅਤੇ ਸਿਖ ਪੰਥ ਅਠਾਰਵੀਂ ਸਦੀ ਦੇ ਚੌਥੇ ਦਹਾਕੇ ਵਿਚ ਇਥੇ ਇਕਠਾ ਹੋਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਇਆ । ਇਉਂ ਲਗਾਤਾਰ ਪੂਰੇ ਦਸ ਦਹਾਕਿਆਂ ਤਕ ਜਾਂ ਪੂਰੀ ਇਕ ਸਦੀ ਤਕ ਅਕਾਲ ਤਖਤ ਸਾਹਿਬ ਤੋਂ ਵਿਛੜੇ ਰਹਿਣ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਵੀ ਜੇ ਖਾਲਸਾ ਪੰਥ ਮੁੜ ਤੋਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਅਕਾਲ ਤਖਤ ਸਾਹਿਬ ਉਪਰ ਇਕਠਾ ਹੋਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਇਆ ਸੀ ਤਾਂ ਇਹ ਗਲ ਸਿਖਾਂ ਦੀ ਉਸ ਜਜ਼ਬਾਤੀ ਸਾਂਝ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ ਜਿਹੜੀ ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਗੋਬਿੰਦ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੇ ਥੰਡੇ ਜਿਹੇ ਅਰਸੇ ਵਿਚ ਹੀ, ਅਕਾਲ ਤਖਤ ਸਾਹਿਬ ਨਾਲ ਜੁੜ ਚੁਕੀ ਸੀ । ਅਸਲ ਵਿਚ ਅਠਾਰਵੀਂ ਸਦੀ ਦਾ ਸਮਾਂ ਹੀ ਹੈ ਜਦੋਂ ਖਾਲਸਾ ਪੰਥ ਨੇ, ਸਰਬਤ

ਖਾਲਸੇ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ, ਸਿਰੀ ਅਕਾਲ ਤਖਤ ਸਾਹਿਬ ਨੂੰ ਸਿਖ ਰਾਜਨੀਤੀ ਦਾ ਬੁਨਿਆਦੀ ਆਧਾਰ ਬਣਾ ਕੇ, ਇਥੋਂ ਹਰ ਕਿਸਮ ਦੀ ਸੇਧ ਲਈ ।

ਅਠਾਰਵੀਂ ਸਦੀ ਦਾ ਉਹ ਸਿਖ ਇਤਿਹਾਸ, ਜੋ ਸਿਰੀ ਅਕਾਲ ਤਖਤ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਦੁਆਲੇ ਕੇਂਦਰਿਤ ਹੈ, ਅਠਾਰਵੀਂ ਸਦੀ ਦੇ ਤੀਜੇ ਦਹਾਕੇ ਤੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ । ਇਹ ਸਮਾਂ ਅਜਿਹਾ ਸੀ ਜਦੋਂ ਕਿ ਖਾਲਸਾ ਪੰਥ ਬੰਦਾ ਸਿੰਘ ਬਹਾਦਰ ਦੀ ਸ਼ਹਾਦਤ (1716 ਈ:) ਪਿਛੋਂ ਬਿਲਕੁਲ ਹੀ ਨੇਤਾਹੀਣ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਤਤ-ਖਾਲਸਿਆਂ ਦੇ ਭੇਸ ਵਿਚ ਸਰਕਾਰੀ ਪਿਠੂਆਂ ਨੇ ਸਿਖ ਕੌਮ ਨੂੰ ਭਾਂਤ ਭਾਂਤ ਦੇ ਗਰੁਪਾਂ ਵਿਚ ਵੰਡ ਦਿਤਾ ਸੀ । ਬੰਦਾ ਸਿੰਘ ਬਹਾਦਰ ਦੀ ਸ਼ਹਾਦਤ ਦੇ ਤੁਰੰਤ ਬਾਦ, ਸਿਖਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖਦਿਆਂ ਸਾਰ ਹੀ ਗੋਲੀ ਮਾਰਨ ਦੇ ਹੁਕਮ ਜਾਰੀ ਕਰ ਦਿਤੇ ਗਏ ਸਨ ਇਸ ਲਈ ਬੰਦਾ ਸਿੰਘ ਬਹਾਦਰ ਦੇ ਜੰਗੀ ਸਾਥੀ, ਜਿਹੜੇ ਗੁਰਦਾਸ ਨੰਗਲ ਦੇ ਘੇਰੇ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਰਹਿ ਗਏ ਸਨ, ਜਾਂ ਤਾਂ ਜੰਗਲਾਂ, ਪਹਾੜਾਂ, ਰੇਗਸਥਾਨਾਂ ਆਦਿ ਵੀਰਾਨ ਇਲਾਕਿਆਂ ਵਿਚ ਜਾ ਛੁਪੇ ਸਨ ਤੇ ਜਾਂ ਫਿਰ ਰਾਜਪੂਤ ਰਿਆਸਤਾਂ ਦੇ ਰਾਜਿਆਂ ਪਾਸ ਜਾ ਨੌਕਰ ਹੋਏ ਸਨ । ਕੁਝ ਸਾਲਾਂ ਬਾਦ ਜਦੋਂ ਸਰਕਾਰ ਵਲੋਂ ਜਾਰੀ ਹੋਏ ਗੋਲੀ ਮਾਰਨ ਦੇ ਹੁਕਮ ਠੰਢੇ ਹੋਏ ਤਾਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਹਥਿਆਰਬੰਦ ਸਿੰਘਾਂ ਨੇ ਦੋ-ਦੋ ਚਾਰ-ਚਾਰ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਵਿਚ, ਆਪਣੀਆਂ ਛੁਪਣਗਾਹਾਂ ਵਿਚੋਂ ਨਿਕਲ ਕੇ, ਰਾਤ-ਬਰਾਤੇ ਚੋਰੀ-ਛੁਪੇ ਸਿਰੀ ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ ਅਤੇ ਸਿਰੀ ਅਕਾਲ ਤਖਤ ਸਾਹਿਬ ਵਿਖੇ ਆਉਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿਤਾ । ਇਉਂ ਅਜਿਹੇ ਸਿੰਘਾਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਦਿਨ-ਬਦਿਨ ਵਧਦੀ ਹੀ ਗਈ । ਇਹ ਸਮਾਂ ਸਿਰੀ ਅਕਾਲ ਤਖਤ ਸਾਹਿਬ ਤੇ ਸਿੰਘਾਂ ਵਲੋਂ ਇਕਠੇ ਹੋਣ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਸੀ । ਸਿੰਘ ਅੰਮਰਿਤਸਰ ਦੇ ਪਵਿਤਰ ਸਰੋਵਰ ਵਿਚ ਇਸ਼ਨਾਨ ਕਰਦੇ, ਸਿਰੀ ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ ਵਿਖੇ ਗੁਰਬਾਣੀ ਦਾ ਪਾਠ ਸੁਣਦੇ ਅਤੇ ਸਿਰੀ ਅਕਾਲ ਤਖਤ ਸਾਹਿਬ ਤੇ, ਆਪਣੀ ਕੌਮ ਨੂੰ ਚੜਦੀਆਂ ਕਲਾਂ ਵਲ ਲੈ ਕੇ ਜਾਣ ਦੀਆਂ ਅਰਦਾਸਾਂ ਕਰਦੇ । ਇਸ ਤਰਾਂ ਜਿਉਂ ਜਿਉਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਗਿਣਤੀ ਵਿਚ ਸਿੰਘ ਇਥੇ ਇਕਠੇ ਹੁੰਦੇ, ਤਿਉਂ ਤਿਉਂ ਉਹ ਦੁਸ਼ਮਣਾਂ ਨੂੰ ਮਾਰਨ ਦੀਆਂ, ਜਥੇਬੰਦੀ ਨੂੰ ਬਣਾਉਣ ਦੀਆਂ, ਸਰਕਾਰੀ ਖਜ਼ਾਨੇ ਅਤੇ ਅਸਲਾਖਾਨੇ ਲੁਟਣ ਦੀਆਂ ਗਲਾਂ ਕਰਦੇ ਅਤੇ ਅਰਦਾਸਾਂ ਕਰ ਕੇ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਨੂੰ ਪੂਰਿਆਂ ਕਰਨ ਦਾ ਦਰਿੜ ਸੰਕਲਪ ਕਰਦੇ ਸਨ । ਇਥੋਂ ਹੀ ਸਰਬਤ ਖਾਲਸਾ ਦੇ ਇਕਠੇ ਹੋਣ ਦੀ ਅਤੇ ਗੁਰਮਤੇ ਪਾਸ ਕਰਨ ਦੀ ਰਵਾਇਤ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ।

ਅਠਾਰਵੀਂ ਸਦੀ ਦੇ ਚੌਥੇ ਦਹਾਕੇ ਤਕ ਜੰਗੀ ਖਾਲਸੇ ਦਾ ਬਲ ਕਾਫੀ ਹਦ ਤਕ ਵਧ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਸਮੇਂ ਤਕ ਸਰਕਾਰ ਪਖੀ ਅਖਾਉਤੀ ਤਤ-ਖਾਲਸਿਆਂ ਦਾ ਸਿਖਾਂ ਅਤੇ ਸਿਖ ਧਾਰਮਿਕ ਅਸਥਾਨਾਂ ਉਪਰ ਪਿਆ ਗਲਬਾ ਵੀ ਕਮਜ਼ੋਰ ਹੋ ਚੁਕਿਆ ਸੀ । ਚਾਰੇ ਪਾਸਿਓਂ ਸਿੰਘਾਂ ਦੇ ਜੰਗੀ ਜਥਿਆਂ ਅਤੇ ਸਰਕਾਰੀ ਸੈਨਿਕ ਟੁਕੜੀਆਂ ਵਿਚਕਾਰ ਝੜਪਾਂ ਹੋਣ ਦੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਵਾਪਰਦੀਆਂ ਸਨ ਪਰ ਇਸ ਸਮੇਂ ਸਿੰਘਾਂ ਦੇ ਇਹ ਜੰਗੀ ਜਥੇ ਕਿਸੇ ਇਕ ਲੀਡਰਸ਼ਿਪ ਹੇਠ ਜਥੇਬੰਦ ਨਹੀਂ ਸਨ ਸਗੋਂ ਵਖਰੇ ਵਖਰੇ ਆਜ਼ਾਦਾਨਾ ਤੌਰ 'ਤੇ ਹੀ ਵਿਚਰਦੇ ਸਨ । ਭਾਈ ਮਨੀ ਸਿੰਘ ਜੀ, ਜੋ ਉਸ ਸਮੇਂ ਸਿਰੀ ਅਕਾਲ ਤਖਤ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਜਥੇਦਾਰ ਸਨ,

ਨੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਖਿੰਡੇ-ਪੁੰਡੇ ਜੰਗੀ-ਜਥਿਆਂ ਨੂੰ ਇਕ ਲੀਡਰਸ਼ਿਪ ਹੇਠ ਇਕੱਠੇ ਹੋਣ ਦੀ ਸਲਾਹ ਦਿਤੀ। ਫਲਸਰੂਪ, 1733-34 ਈ. ਦੀ ਬਿਸਾਖੀ ਨੂੰ ਸਾਰੇ ਜੰਗੀ ਜਥੇ ਸਰਬਤ ਖਾਲਸੇ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਸਿਰੀ ਅਕਾਲ ਤਖਤ ਸਾਹਿਬ 'ਤੇ ਇਕੱਠੇ ਹੋਏ ਅਤੇ ਸਰਬਸੰਮਤੀ ਰਾਹੀਂ ਕੀਤੇ ਗਏ ਗੁਰਮਤੇ ਦੁਆਰਾ ਸਰਦਾਰ ਕਪੂਰ ਸਿੰਘ ਫੈਜ਼ਲਪੁਰੀਏ ਨੂੰ ਜੰਗੀ ਖਾਲਸੇ ਦਾ ਆਗੂ ਚੁਣ ਲਿਆ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਇਕੱਠੇ ਹੋਏ ਖਾਲਸੇ ਵਿਚ ਆਪਣੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦਾ ਇਤਨਾ ਭਰੋਸਾ ਸੀ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਨੇਤਾ ਨੂੰ ਲਾਹੌਰ ਦੇ ਸੂਬੇਦਾਰ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਦਾ ਹਾਕਮ ਦਰਸਾਉਣ ਲਈ 'ਨਵਾਬ' ਦਾ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਣ ਲਾ ਦਿਤਾ ਜਿਸ ਕਰਕੇ ਅਗੇ ਤੋਂ ਕਪੂਰ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਨਵਾਬ ਕਪੂਰ ਸਿੰਘ ਕਹਿ ਕੇ ਪੁਕਾਰਿਆ ਜਾਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਇਆ।

ਨਵਾਬ ਕਪੂਰ ਸਿੰਘ ਭਾਵੇਂ ਇਕ ਸਾਧਾਰਨ ਘਰ ਦਾ ਜੰਮਪਲ ਸੀ ਅਤੇ ਨੇਤਾ ਚੁਣੇ ਜਾਣ ਬਾਦ ਇਸ ਸਾਧਾਰਣ ਸਥਿਤੀ ਤੋਂ ਉਠੇ ਹੋਏ ਵਿਅਕਤੀ ਨੇ, ਹੈਰਾਨ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਕਾਰਨਾਮੇ ਕੀਤੇ ਸਨ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਕਾਰਨਾਮਿਆਂ ਦਾ ਵੇਰਵਾ ਦੇਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇਸ ਗਲ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿਚ ਰਖਣਾ ਅਤੀ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ ਕਿ ਨਵਾਬ ਕਪੂਰ ਸਿੰਘ ਦੇ ਨੇਤਾ ਚੁਣੇ ਜਾਣ ਸਮੇਂ ਸਿਖਾਂ ਵਿਚ ਬਾਵਾ ਬਿਨੋਦ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਬਾਵਾ ਕਾਹਨ ਸਿੰਘ ਵਰਗੇ ਵਿਅਕਤੀ ਵੀ ਸਨ ਜਿਹੜੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਜੀ ਦੀ ਵੰਸ਼ ਵਿਚੋਂ ਦਸ ਕੇ ਸਿਖਾਂ ਵਿਚ ਨੇਤਾ ਬਣਨ ਦੀ ਤਾਕ ਵਿਚ ਸਨ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੇ ਗੁਰੂ-ਵੰਸ਼ ਹੋਣ ਦੇ ਹੰਕਾਰ ਵਿਚ ਹੀ ਬੰਦਾ ਸਿੰਘ ਬਹਾਦਰ ਦਾ ਸਾਥ ਛੱਡ ਕੇ ਸਰਕਾਰ ਦਾ ਸਾਥ ਦਿਤਾ ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਇਵਜ਼ਾਨੇ ਵਜੋਂ ਸਰਕਾਰ ਵਲੋਂ ਸਿਰੀ ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ ਅੰਮਰਿਤਸਰ ਦਾ ਪਰਬੰਧ ਲਿਆ। ਕਈ ਸਾਲਾਂ ਤਕ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਬੰਦਾ ਸਿੰਘ ਬਹਾਦਰ ਦੇ ਜੰਗੀ ਸਾਥੀਆਂ ਨੂੰ 'ਬੰਦਈ' 'ਬੰਦਈ' ਕਹਿ ਕੇ ਭੰਡਿਆ। ਜਦੋਂ ਵੀ ਜੰਗੀ ਖਾਲਸੇ ਨੇ ਸਿਰੀ ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ ਵਿਖੇ ਦਿਵਾਲੀ ਜਾ ਬੈਸਾਖੀ ਆਦਿ ਦਿਹਾੜਿਆਂ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚ ਕੇ ਸਿਖਾਂ ਨੂੰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਬਾਵਿਆਂ ਦੇ ਰੋਲ ਬਾਰੇ ਦਸਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਤਾਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਪੁਲੀਸ ਬੁਲਾ ਕੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਜੰਗੀ ਸਿੰਘਾਂ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਕਢਵਾਇਆ। ਖਾਲਸਾ ਪੰਥ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸਰਕਾਰ ਪਖੀ ਨੀਤੀ ਤੋਂ ਇਤਨਾ ਤੰਗ ਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਨਵਾਬ ਕਪੂਰ ਸਿੰਘ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਇਕ ਸਾਧਾਰਨ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਤਾਂ ਆਪਣਾ ਨੇਤਾ ਚੁਣ ਲਿਆ ਪਰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਬਾਵਿਆਂ ਨੂੰ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਗੁਰੂ-ਅੰਸ਼ ਹੋਣ ਦੀ ਹੈਂਕੜ ਵਿਚ ਬੰਦਾ ਸਿੰਘ ਬਹਾਦਰ ਨਾਲ ਗਦਾਰੀ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਲੀਡਰਸ਼ਿਪ ਦੇ ਨੇੜੇ ਵੀ ਨਹੀਂ ਖੜਕਨ ਦਿਤਾ। ਨਵਾਬ ਕਪੂਰ ਸਿੰਘ ਨੇ ਪਿਛੋਂ ਜਿਹੜੇ ਤਰੁਨਾ ਦਲ ਦੇ ਪੰਜ ਜਥੇ ਬਣਾਏ ਸਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸਿਰਫ ਪੰਜਵਾਂ ਜਥਾ ਹੀ ਸੀ। ਇਸ ਜਥੇ ਵਿਚ ਵੀ ਸਿਰਫ ਉਹੀ ਵਿਅਕਤੀ ਸਨ ਜਿਹੜੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹੀ ਖਾਨਦਾਨ ਨਾਲ ਸਬੰਧ ਰਖਦੇ ਸਨ।

ਨਵਾਬ ਕਪੂਰ ਸਿੰਘ ਨੇ ਨੇਤਾ ਬਣਦੇ ਸਾਰ ਹੀ ਜੰਗੀ ਸਿੰਘਾਂ ਨੂੰ ਬੁਢਾ ਦਲ ਅਤੇ ਤਰੁਨਾ ਦਲ ਵਿਚਕਾਰ ਵੰਡ ਕੇ ਜਥੇਬੰਦ ਕੀਤਾ। ਵਡੇਰੀ ਉਮਰ ਦੇ ਸਿੰਘ ਬੁਢਾ ਦਲ ਵਿਚ ਰਖੇ ਗਏ ਅਤੇ ਜੁਆਨ ਸਿੰਘਾਂ ਨੂੰ ਤਰੁਨਾ ਦਲ ਵਿਚ ਰਖਿਆ ਗਿਆ। ਤਰੁਨਾ ਦਲ ਨੂੰ ਅਗੋਂ ਪੰਜ ਜਥਿਆਂ ਵਿਚ ਵੰਡ ਦਿਤਾ ਗਿਆ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਪੰਜੇ ਜਥਿਆਂ ਦੇ ਹੈਡ-ਕੁਆਰਟਰ

ਅੰਮਰਿਤਸਰ ਵਿਖੇ ਹੀ ਵਖ ਵਖ ਸਰੋਵਰਾਂ ਉਪਰ ਨੀਅਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ। ਦੋਵੇਂ ਦਲ— ਬੁਢਾ ਅਤੇ ਤਰੁਨਾ—ਬੈਸਾਖੀ ਅਤੇ ਦਿਵਾਲੀ ਨੂੰ ਸਰਬਤ ਖਾਲਸੇ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ, ਸਿਰੀ ਅਕਾਲ ਤਖਤ ਸਾਹਿਬ ਉਪਰ ਇਕੱਠੇ ਹੁੰਦੇ ਸਨ। ਇਸ ਸਭ ਕੁਝ ਦੇ ਪਿਛੇ ਸਿਰੀ ਅਕਾਲ ਤਖਤ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਜਥੇਦਾਰ ਭਾਈ ਮਨੀ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੀ ਹੀ ਸਲਾਹ ਕੰਮ ਕਰਦੀ ਸੀ। ਇਉਂ ਜਦ ਖਾਲਸਾ ਪੰਥ ਮੁੜ ਤੋਂ ਸੈਨਿਕ ਤਾਕਤ ਦਾ ਰੂਪ ਧਾਰਨ ਕਰਨ ਲਗਾ ਤਾਂ ਹਕੂਮਤ ਨੇ ਇਸ ਤਾਕਤ ਨੂੰ ਘਟਾਉਣ ਲਈ ਭਾਈ ਮਨੀ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੂੰ ਫੜ ਕੇ ਸ਼ਹੀਦ ਕਰ ਦਿਤਾ। ਭਾਈ ਮਨੀ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੀ ਸ਼ਹਾਦਤ ਲੂੰ-ਕੰਡੇ ਖੜੇ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਸੀ। ਭਾਈ ਸਾਹਿਬ ਤੋਂ ਜੰਗੀ ਜਥਿਆਂ ਦੇ ਗੁਪਤ ਠਿਕਾਣਿਆਂ ਬਾਰੇ ਪੁਛਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਪਰ ਜਦੋਂ ਭਾਈ ਸਾਹਿਬ ਕੋਲੋਂ ਕੁਛ ਵੀ ਪੁਛਿਆ ਨਾ ਜਾ ਸਕਿਆ ਤਾਂ ਹਕੂਮਤ ਨੇ ਭਾਈ ਸਾਹਿਬ ਨੂੰ ਅਤੀ ਦਰਦਮਈ ਤਸੀਹੇ ਦੇ ਕੇ ਸ਼ਹੀਦ ਕਰ ਦਿਤਾ। ਭਾਈ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਹਰ ਇਕ ਅੰਗ ਨੂੰ ਵਾਰੀ ਵਾਰੀ ਕਟਿਆ ਗਿਆ। ਭਾਈ ਸਾਹਿਬ ਨੇ ਅੰਗ ਅੰਗ ਕਟਵਾ ਕੇ ਸ਼ਹਾਦਤ ਦੇਣੀ ਤਾਂ ਪਰਵਾਨ ਕਰ ਲਈ ਪਰ ਜੰਗੀ ਸਿੰਘਾਂ ਦੇ ਜਥਿਆਂ ਦੇ ਗੁਪਤ ਠਿਕਾਣਿਆਂ ਦਾ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਦਸਿਆ।

ਜਦੋਂ ਤਰੁਨਾ ਦਲ ਦੇ ਸਿੰਘਾਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਵਧ ਗਈ ਅਤੇ ਪੰਜ ਦੀ ਥਾਂ ਅਨੇਕਾਂ ਜਥੇ (65) ਬਣ ਗਏ ਤਾਂ ਸਾਰੇ ਜਥਿਆਂ ਨੂੰ ਫਿਰ ਤੋਂ ਇਕ ਲੀਡਰਸ਼ਿਪ ਹੇਠ ਅਤੇ ਇਕ ਜਥੇਬੰਦੀ ਵਿਚ ਪਰੋਣ ਦੀ ਲੋੜ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਈ। 1748 ਈ. ਦੀ ਬੈਸਾਖੀ ਨੂੰ ਸਾਰੇ ਜੰਗੀ ਜਥੇ ਸਰਬਤ ਖਾਲਸੇ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਸਿਰੀ ਅਕਾਲ ਤਖਤ ਸਾਹਿਬ 'ਤੇ ਇਕੱਠੇ ਹੋਏ। ਇਸ ਸਮਾਗਮ ਵਿਚ ਬੁਢਾ ਦਲ ਤੇ ਤਰੁਨਾ ਦਲ ਦੀ ਥਾਂ ਤੇ ਨਵੀਂ ਜਥੇਬੰਦੀ 'ਦਲ ਖਾਲਸਾ' ਸਥਾਪਤ ਕੀਤੀ ਗਈ। ਇਸ ਜਥੇਬੰਦੀ ਦੀਆਂ ਗਿਆਰਾਂ ਇਕਾਈਆਂ ਸਨ। ਗਿਆਰਾਂ ਇਕਾਈਆਂ ਦੇ ਅਲਗ ਅਲਗ ਨੇਤਾ ਚੁਣੇ ਗਏ ਅਤੇ ਸਮੂਹ ਇਕਾਈਆਂ ਦਾ ਸਾਂਝਾ ਨੇਤਾ ਨਵਾਬ ਕਪੂਰ ਸਿੰਘ ਦੀ ਥਾਂ ਤੇ ਸਰਦਾਰ ਜਸਾ ਸਿੰਘ ਆਹਲੂਵਾਲੀਆਂ ਨੂੰ ਚੁਣਿਆ ਗਿਆ।

ਇਸ ਤਰਾਂ ਦਲ ਖਾਲਸੇ ਦੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਦਾ ਕੇਂਦਰ ਸਿਰੀ ਅਕਾਲ ਤਖਤ ਸਾਹਿਬ ਬਣ ਗਿਆ ਸੀ। ਜਿਸ ਵੀ ਮਸਲੇ ਬਾਰੇ ਪੰਥ ਨੇ ਇਕ ਰਾਏ ਕਰਨੀ ਹੁੰਦੀ ਤਾਂ ਸਾਰੇ ਜੰਗੀ ਜਥੇ ਬੈਸਾਖੀ ਜਾਂ ਦਿਵਾਲੀ ਨੂੰ ਸਿਰੀ ਅਕਾਲ ਤਖਤ ਵਿਖੇ ਇਕੱਠੇ ਹੁੰਦੇ ਅਤੇ ਸਰਬਸੰਮਤੀ ਨਾਲ ਗੁਰਮਤਾ ਕਰਦੇ। ਸਰਬਤ ਖਾਲਸੇ ਦੇ ਇਕੱਠਾ ਹੋਣ ਲਈ ਜਾਂ ਗੁਰਮਤੇ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਈ ਖਾਸ ਸੀਮਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਸਗੋਂ ਜਿਸ ਵੀ ਖੇਤਰ ਵਿਚਲੇ ਮਸਲੇ ਬਾਰੇ ਇਕਮਤ ਕਾਇਮ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ, ਉਸੇ ਨੂੰ ਹੀ ਸੋਚਿਆ ਵਿਚਾਰਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਖੇਤਰ ਭਾਵੇਂ ਰਾਜਨੀਤਕ, ਧਾਰਮਿਕ ਜਾਂ ਸੈਨਿਕ ਕਿਸਮ ਦਾ ਵੀ ਕਿਉਂ ਨਾ ਹੁੰਦਾ। ਕੁਝ ਖਾਸ ਮਸਲੇ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਬਾਰੇ ਸਿੱਖ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿਚ ਜ਼ਿਕਰ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਿਰੀ ਅਕਾਲ ਤਖਤ ਸਾਹਿਬ ਉਪਰ ਨਜ਼ਿਠਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਇਸ ਤਰਾਂ ਹਨ : ਜਥੇਬੰਦੀ ਕਾਇਮ ਕਰਨਾ; ਨੇਤਾ ਚੁਣਨਾ; ਜੰਗੀ ਨੀਤੀ ਤਹਿ ਕਰਨਾ; ਦੁਸ਼ਮਣਾਂ ਅਤੇ ਮੁਖਬਰਾਂ ਨੂੰ ਸੋਧਣ ਬਾਰੇ; ਖਾਲਸੇ

ਦਾ ਸਿਕਾ ਚਲਾਉਣ ਬਾਰੇ; ਸਿਕੇ ਉਪਰਲੀ ਇਬਾਰਤ ਬਾਰੇ; ਹਕੂਮਤ ਨਾਲ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਹੋਰ ਧਿਰ ਨਾਲ ਸਮਝੌਤਾ ਕਰਨ ਬਾਰੇ; ਸਿਖ ਜਥੇਬੰਦੀਆਂ (ਮਿਸਲਾਂ) ਦੇ ਆਪਸੀ ਝਗੜਿਆਂ ਦਾ ਨਿਬੇੜਾ ਕਰਨ ਬਾਰੇ; ਸਿਰੀ ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ ਦੀ ਕਾਰ ਸੇਵਾ ਬਾਰੇ; ਕਿਸੇ ਸਿਧਾਂਤਕ ਮਤਭੇਦ ਬਾਰੇ ਆਦਿ ਆਦਿ । ਮਹਾਰਾਜਾ ਰਣਜੀਤ ਸਿੰਘ ਸਮੇਂ ਵਖ ਵਖ ਇਲਾਕਿਆਂ ਨੂੰ ਫਤਹਿ ਕਰਨ ਲਈ ਭੇਜੀਆਂ ਗਈਆਂ ਮੁਹਿੰਮਾਂ ਨੂੰ ਆਸ਼ੀਰਵਾਦ ਦੇਣ ਲਈ ਵੀ ਸਿਰੀ ਅਕਾਲ ਤਖਤ ਸਾਹਿਬ ਤੋਂ ਫੁਰਮਾਨ ਜਾਰੀ ਹੋਣ ਦੇ ਵੇਰਵੇ ਮਿਲਦੇ ਹਨ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੁਲਤਾਨ ਦੀ ਮੁਹਿੰਮ ਸਮੇਂ ਇਹ ਗਲ ਸਾਹਮਣੇ ਆਉਂਦੀ ਹੈ ।

ਉਕਤ ਗਲਾਂ ਦੀ ਰੋਸ਼ਨੀ ਵਿਚ ਇਹ ਕਹਿਣ ਵਿਚ ਕੋਈ ਅਤਿ ਕਥਨੀ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ ਕਿ ਸਿਰੀ ਅਕਾਲ ਤਖਤ ਸਾਹਿਬ ਸਿਖਾਂ ਦੇ ਧਾਰਮਿਕ, ਰਾਜਨੀਤਕ, ਸੈਨਿਕ ਅਤੇ ਸਮਾਜਿਕ ਸਭ ਕਿਸਮ ਦੇ ਮਸਲਿਆਂ ਦਾ ਕੇਂਦਰ ਰਿਹਾ ਹੈ ।

III

ਸਿਰੀ ਅਕਾਲ ਤਖਤ ਸਾਹਿਬ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਸੰਸਥਾ ਸਰਬਤ ਖਾਲਸੇ ਦੀ ਹੈ । ਅਸਲ ਵਿਚ ਜਿਵੇਂ ਸਿਰੀ ਅਕਾਲ ਤਖਤ ਸਾਹਿਬ ਸਿਖਾਂ ਦਾ ਇਕ ਪਰਭੂਸਤਾਸ਼ਾਲੀ ਕੇਂਦਰੀ ਅਸਥਾਨ ਹੈ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਰਬਤ ਖਾਲਸਾ ਇਸ ਦੀ ਪਰਭੂਸਤਾਸ਼ਾਲੀ ਪਾਰਲੀਮੈਂਟ ਹੈ । ਜਿਤਨੇ ਵੀ ਜਾਂ ਜਿਹੜੇ ਵੀ ਮਸਲੇ ਸਿਰੀ ਅਕਾਲ ਤਖਤ ਸਾਹਿਬ ਉਪਰ ਨਜਿਠਣ ਲਈ ਲਿਆਏ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਉਨਾਂ ਸਭ ਨੂੰ ਸਰਬਤ ਖਾਲਸਾ ਹੀ ਨਜਿਠਦਾ ਹੈ । ਸਰਬਤ ਖਾਲਸਾ ਤੋਂ ਸਿਧਾ ਅਖਰੀ ਅਰਥ ਤਾਂ ਸਮੂਹ ਖਾਲਸਾ ਪੰਥ ਤੋਂ ਹੈ ਪਰ ਜਦੋਂ ਇਸ ਦੇ ਭਾਵ ਅਰਥਾਂ ਨੂੰ ਸਿਰੀ ਅਕਾਲ ਤਖਤ ਸਾਹਿਬ ਉਪਰ ਜੁੜੀ ਪਾਰਲੀਮੈਂਟ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਲੈਂਦੇ ਹਾਂ ਤਾਂ ਇਹ ਸਮੂਹ ਖਾਲਸਾ ਪੰਥ ਦੀ ਪਰਤੀਨਿਧਤਾ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਸਭਾ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਦਰਸਾਏ ਜਾਂਦੇ ਹਨ । ਇਉਂ ਇਸ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਮਿਣਤੀ ਦੀ ਕੋਈ ਸੀਮਾ ਨਹੀਂ ਹੈ । ਇਹ ਗਿਣਤੀ ਮਿਣਤੀ ਸੈਂਕੜਿਆਂ ਵਿਚ ਵੀ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਵਿਚ ਵੀ । ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਤਾਂ ਇਸ ਇਕਤਰਤਾ ਦੀ ਇਹ ਦੇਖਣ ਦੀ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਇਕਠ ਖਾਲਸਾ ਪੰਥ ਦੀ ਕਿੰਨੀ ਕੁ ਨੁਮਾਇੰਦਗੀ ਕਰਦਾ ਹੈ । ਜਿਨਾਂ ਦੇਸ਼ਾਂ ਵਿਚ ਪਾਰਲੀਮੈਂਟਰੀ ਸਿਸਟਮ ਪਰਚਲਤ ਹਨ ਉਥੇ ਦੇਸ਼ ਦੀ ਸਮੁੱਚੀ ਵਸੋਂ ਦੀ ਪਰਤੀਨਿਧਤਾ ਨੂੰ ਪਾਰਲੀਮੈਂਟ ਦੇ ਮੈਂਬਰਾਂ ਰਾਹੀਂ ਹੀ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ । ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਭਾਰਤ ਦੇਸ਼ ਦੀ ਆਬਾਦੀ ਭਾਵੇਂ ਅਸੀਂ ਕਰੋੜ ਤੋਂ ਵੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਹੈ ਪਰ ਇਸ ਸਮੁੱਚੀ ਆਬਾਦੀ ਦੀ ਪਰਤੀਨਿਧਤਾ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਪਾਰਲੀਮੈਂਟ ਦੇ ਮੈਂਬਰਾਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਸਿਰਫ ਪੰਜ ਸੌ ਚਾਲੀ ਹੈ । ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਰਬਤ ਖਾਲਸਾ, ਸਿਖ ਕੌਮ ਦੀ ਪਾਰਲੀਮੈਂਟ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਸਮਾਗਮਾਂ

ਨੂੰ ਪਾਰਲੀਮੈਂਟ ਦੇ ਸਮਾਗਮਾਂ ਦੀ ਤਰਾਂ ਹੀ ਲੈਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਜੇ ਇਕਠ ਸਰਬਤ ਖਾਲਸੇ ਦਾ ਸਿਰੀ ਅਕਾਲ ਤਖਤ ਸਾਹਿਬ 'ਤੇ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਉਸ ਵਿਚ ਸਮੁੱਚੀ ਸਿਖ ਕੌਮ ਦੇ ਹਰ ਵਰਗ ਦੇ ਪਰਤੀਨਿਧ ਹੋਣੇ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹਨ। ਇਹ ਪਰਤੀਨਿਧ ਸੈਂਕੜਿਆਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਵਿਚ ਵੀ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਵਿਚ ਵੀ। ਕਈ ਸਨਕੀ ਕਿਸਮ ਦੇ ਲੋਕ ਜਾਂ ਉਹ ਲੋਕ ਜਿਹੜੇ ਸਰਬਤ ਖਾਲਸੇ ਨੂੰ ਮਧਯੁਗ ਦੀ ਗਲ ਕਹਿ ਕੇ ਛੁਟਿਆਉਂਦੇ ਹਨ ਜਾਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਸੁਆਰਥ ਸਰਬਤ ਖਾਲਸੇ ਦੇ ਸਮਾਗਮਾਂ ਰਾਹੀਂ ਪੂਰੇ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਜ਼ੋਰ ਇਸ ਗਲ ਤੇ ਹੀ ਲਗਿਆ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜੀ ਸਰਬਤ ਖਾਲਸਾ ਤਾਂ ਤਦ ਹੀ ਸਹੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੇ ਸਿਖਾਂ ਦਾ ਬਚਾ ਬਚਾ ਸਿਰੀ ਅਕਾਲ ਤਖਤ ਸਾਹਿਬ 'ਤੇ ਇਕਠਾ ਹੋਵੇ। ਫਿਰ ਉਹ ਅਗਲੀ ਦਲੀਲ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਦੋ ਕਰੋੜ ਦੀ ਆਬਾਦੀ ਸਿਰੀ ਅਕਾਲ ਤਖਤ ਸਾਹਿਬ 'ਤੇ ਕਿਵੇਂ ਇਕਠੀ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ? ਅਜਿਹੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਸਿਰਫ ਦੋ ਹੀ ਜਵਾਬ ਹਨ : ਇਕ ਇਹ ਕਿ ਅਠਾਰਵੀਂ ਸਦੀ ਵਿਚ ਸਿਖ, ਸਾਲ ਵਿਚ ਦੋ ਵਾਰ ਬੈਸਾਖੀ ਅਤੇ ਦਿਵਾਲੀ ਦੇ ਮੌਕਿਆਂ 'ਤੇ, ਸਿਰੀ ਅਕਾਲ ਤਖਤ ਸਾਹਿਬ ਉਪਰ ਇਕਠੇ ਹੁੰਦੇ ਸੀ ਅਤੇ ਇਥੇ ਹਰ ਕਿਸਮ ਦੇ ਮਸਲੇ ਨਜਿਠਦੇ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਮਾਗਮਾਂ ਵਿਚ ਕੀ ਸਾਰੀ ਦੀ ਸਾਰੀ ਕੌਮ (ਬੁਢਿਆਂ ਤੋਂ ਬਚਿਆਂ ਤੀਕ) ਇਕਠੀ ਹੁੰਦੀ ਸੀ? ਇਤਿਹਾਸ ਗਵਾਹ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਬਿਖੜੇ ਸਮਿਆਂ ਵਿਚ ਵੀ ਸਿਖ ਕੌਮ ਨੇ ਆਪਣੇ ਵਡੇ ਤੋਂ ਵਡੇ ਦੁਸ਼ਮਣ (ਮੀਰ ਮਨੂ ਤੇ ਅਬਦਾਲੀ) ਨੂੰ ਹਰਾ ਕੇ ਆਪਣਾ ਸੁਤੰਤਰ ਰਾਜ ਕਾਇਮ ਕਰ ਲਿਆ ਸੀ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵੀ ਇਤਿਹਾਸਕਾਰਾਂ ਨੇ ਅਠਾਰਵੀਂ ਸਦੀ ਦੇ ਸਰਬਤ ਖਾਲਸੇ ਦੇ ਸਮਾਗਮਾਂ ਬਾਰੇ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਭ ਨੇ ਇਸ ਸੰਸਥਾ ਦੀ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਪਰਸੰਸਾ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਅਜ ਇਸ ਸੰਸਥਾ ਤੋਂ ਦੂਰ ਖੜੇ ਅਤੇ ਬਾਹਮਣਵਾਦੀ ਸੌਚ ਵਿਚੋਂ ਪੈਦਾ ਹੋਈ ਸਿਰਾਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਦੀ ਚੋਣ ਪਰਣਾਲੀ ਵਿਚ ਜਕੜੇ ਹੋਏ ਉਕਤ ਕਿਸਮ ਦੇ ਸਨਕੀ ਕਿਸਮ ਦੇ ਲੋਕ ਕੀ ਇਹ ਦਸ ਸਕਦੇ ਹਨ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਅਜ ਕਿਹੜੀ ਪਰਾਪਤੀ ਹੈ? ਉਕਤ ਕਿਸਮ ਦੇ ਲੋਕ ਇਹ ਤਾਂ ਮੰਨਣ ਲਈ ਤੁਰੰਤ ਤਿਆਰ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਵਰਤਮਾਨ ਚੋਣ ਪਰਣਾਲੀ (ਜਿਹੜੀ ਨਿਰੋਲ ਬਾਹਮਣਵਾਦ ਦੀ ਦੇਣ ਹੈ) ਵਿਚ ਪੈਂਤੀ ਪਰਤੀਸ਼ਤ ਵੋਟਾਂ ਲੈ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਪਾਰਟੀ ਸਰਕਾਰ ਬਣਾਉਣ ਦੇ ਯੋਗ ਹੈ ਅਤੇ ਪੂਰੇ ਪੰਜ ਸਾਲ ਸਾਰੇ ਦੇਸ਼ ਦੀ ਪਰਤੀਨਿਧਤਾ ਕਰਦੀ ਹੈ ਪਰ ਇਹ ਲੋਕ ਇਹ ਮੰਨਣ ਲਈ ਕਦੇ ਤਿਆਰ ਨਹੀਂ ਹੋਣਗੇ ਕਿ ਸਿਰੀ ਅਕਾਲ ਤਖਤ ਸਾਹਿਬ 'ਤੇ ਜੁੜਿਆ ਸਰਬਤ ਖਾਲਸਾ ਸਮੁੱਚੇ ਪੰਥ ਦਾ ਪਰਤੀਨਿਧ ਹੈ।

ਦੂਜਾ, ਅਜਿਹੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਪਤਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇਸ਼ਾਂ ਵਿਚ ਸਿਧਾ ਲੋਕ ਰਾਜ ਹੈ ਉਥੇ ਹਕੂਮਤੀ ਢਾਂਚਾ ਕਿਵੇਂ ਚਲਦਾ ਹੈ। ਸਿਧੇ ਲੋਕਰਾਜ ਤੋਂ ਭਾਵ ਹੈ ਕਿ ਸਮੂਹ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਸਾਹਮਣੇ ਮਥੇ ਹੀ, ਬਿਨਾ ਕਿਸੇ ਚੋਣ ਪਰਣਾਲੀ ਦੇ ਅਤੇ ਬਿਨਾ ਕਿਸੇ ਗੁਪਤ ਵੋਟ ਦੇ ਆਪਣੇ ਪਰਤੀਨਿਧਾਂ ਨੂੰ ਚੁਣਨਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸਵਿਟਜ਼ਰਲੈਂਡ ਵਿਚ ਹੈ। ਉਥੇ ਦੀ ਆਬਾਦੀ ਵੀ ਕਰੋੜਾਂ ਵਿਚ ਹੈ। ਅਜਿਹੇ ਸਨਕੀ ਕਿਸਮ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਕੀ ਪਤਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਸਵਿਟਜ਼ਰਲੈਂਡ ਵਿਚ ਸਮੁੱਚੀ ਦੀ ਸਮੁੱਚੀ ਆਬਾਦੀ (ਬੁਢੇ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਬਚੇ ਤੀਕ) ਇਕਠੀ

ਹੁੰਦੀ ਹੈ ? ਸਰਬਤ ਖਾਲਸਾ ਦੀ ਸੰਸਥਾ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਸਿਖ ਕੌਮ ਵਿਚ ਵੀ ਸਵਿਟਜ਼ਰਲੈਂਡ ਵਾਂਗ ਸਿਧੇ ਲੋਕਰਾਜ ਦੇ ਸਿਧਾਂਤ ਨੂੰ ਅਪਣਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਸਿਧਾ ਲੋਕਰਾਜ ਵੀ ਪਰਤੀਨਿਧਤਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਸਮਾਗਮਾਂ ਰਾਹੀਂ ਚਲਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ । ਫਰਕ ਸਿਰਫ ਇਤਨਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸਿਧੇ ਲੋਕਰਾਜ ਵਿਚ ਸਾਰਾ ਕੰਮ ਗੁਪਤ ਵੋਟ ਰਾਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਵੋਟਾਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਨੂੰ ਬਹੁਗਿਣਤੀ ਦਾ ਆਧਾਰ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ । ਸਿਧੇ ਲੋਕਰਾਜ ਵਿਚ ਨਾ ਹੀ ਗੁਪਤ ਵੋਟਿੰਗ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਵੋਟਾਂ ਦੀ ਫੀ ਸਦੀ ਦੇਖੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਇਥੇ ਸਿਰਫ ਸਰਬਸੰਮਤੀ ਨਾਲ ਅਤੇ ਖੁਲ੍ਹੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਚੋਣ ਹੁੰਦੀ ਹੈ । ਸਰਬਤ ਖਾਲਸਾ ਸਮਾਗਮ ਸਿਧੇ ਲੋਕ ਰਾਜ ਦੇ ਸਿਧਾਂਤ ਨੂੰ ਹੀ ਸਾਹਮਣੇ ਲਿਆਉਂਦੇ ਹਨ ।

ਰਹੀ ਗਲ ਇਹ ਕਿ ਸਮੁੱਚੀ ਕੌਮ ਦੀ ਪਰਤੀਨਿਧਤਾ ਕਿਵੇਂ ਹੋਵੇ ? ਇਸ ਲਈ ਇਕ ਗਲ ਆਪਣੇ ਆਪ ਹੀ ਤਹਿ ਹੈ ਕਿ ਜੋ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ, ਜਥੇਬੰਦੀ, ਸੰਸਥਾ ਜਾਂ ਸੰਪਰਦਾ ਸਿਰੀ ਅਕਾਲ ਤਖਤ ਸਾਹਿਬ ਅਤੇ ਸਰਬਤ ਖਾਲਸੇ ਦੀ ਸਰਬਉੱਚਤਾ ਵਿਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਰਖਦੀ ਹੈ ਉਸ ਦੀ ਰਾਇ ਲਈ ਜਾਣੀ ਅਤੀ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ । ਸੰਪਰਦਾ ਸ਼ਬਦ ਤੋਂ ਕੁਝ ਅਸਪਸ਼ਟਤਾ ਜ਼ਰੂਰ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਸਿਖ ਕੌਮ ਵਿਚ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸੰਪਰਦਾਵਾਂ ਹਨ ਅਤੇ ਹਰ ਸੰਪਰਦਾ ਦੀ ਇਕ ਦੂਜੀ ਨਾਲੋਂ ਵਖਰੀ ਵਖਰੀ ਮਰਯਾਦਾ ਹੈ । ਕਹਿਣ ਨੂੰ ਸਾਰੀਆਂ ਸਿਖ ਸੰਪਰਦਾਵਾਂ ਹੀ ਸਿਖ ਧਰਮ ਦੀਆਂ ਪਰਚਾਰਕ ਹਨ । ਸਿਖ ਧਰਮ ਦੇ ਪਰਚਾਰ ਨੂੰ ਸਿਰੀ ਅਕਾਲ ਤਖਤ ਸਾਹਿਬ ਅਤੇ ਸਰਬਤ ਖਾਲਸਾ ਦੀ ਸੰਸਥਾ ਨਾਲੋਂ ਅਲਗ ਰਖ ਕੇ ਨਹੀਂ ਪਰਚਾਰਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ । ਜੇ ਸੰਸਥਾ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚ ਵਖਰੇਵਾਂ ਰਖ ਕੇ ਚਲਦੀ ਹੈ ਉਸ ਨੂੰ ਨਾ ਹੀ ਸਿਖ ਧਰਮ ਦੀ ਪਰਚਾਰਕ ਸੰਸਥਾ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾ ਉਸ ਨੂੰ ਹੀ ਸਰਬਤ ਖਾਲਸਾ ਸਮਾਗਮ ਵਿਚ ਬੁਲਾਏ ਜਾਣ ਦੀ ਅਧਿਕਾਰੀ ਹੀ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ । ਅਜ ਸਿਖ ਕੌਮ ਵਿਚ ਉਦਾਸੀ ਸੰਪਰਦਾ, ਨਿਰਮਲ ਸੰਪਰਦਾ, ਨਿਹੰਗ ਸੰਪਰਦਾ ਅਤੇ ਸੇਵਾ ਪੰਥੀ ਆਦਿ ਸੰਪਰਦਾਵਾਂ ਹਨ । ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਭ ਦੀ ਆਪਣੀ ਆਪਣੀ ਮਰਯਾਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚੋਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸੰਪਰਦਾ ਦੀ ਮਰਯਾਦਾ ਸਮੁੱਚੀ ਕੌਮ ਲਈ ਪਰਵਾਣਤ ਨਹੀਂ ਹੈ । ਨਾ ਹੀ ਉਕਤ ਸੰਪਰਦਾਵਾਂ ਸਿਰੀ ਅਕਾਲ ਤਖਤ ਸਾਹਿਬ ਅਤੇ ਸਰਬਤ ਖਾਲਸਾ ਦੀ ਸੁਤੰਤਰ ਹੋਂਦ ਵਿਚ ਹੀ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਰਖਦੀਆਂ ਹਨ । ਇਸ ਲਈ ਉਕਤ ਕਿਸਮ ਦੀਆਂ ਸੰਪਰਦਾਵਾਂ ਸਰਬਤ ਖਾਲਸਾ ਸਮਾਗਮਾਂ ਵਿਚ ਬੁਲਾਏ ਜਾਣ ਦੀਆਂ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨਹੀਂ । ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚ ਬੁਲਾਏ ਜਾਣ ਦੀਆਂ ਅਧਿਕਾਰੀ ਸੰਪਰਦਾਵਾਂ ਜਾਂ ਸੰਸਥਾਵਾਂ ਸਿਰਫ ਉਹ ਹੀ ਹਨ ਜੋ ਪੂਰਨ ਅੰਮਰਿਤਧਾਰੀ ਹੋਣ ਅਤੇ ਸਿਰੀ ਅਕਾਲ ਤਖਤ ਸਾਹਿਬ ਅਤੇ ਸਰਬਤ ਖਾਲਸੇ ਦੀ ਸਰਬਉੱਚਤਾ ਵਿਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਰਖਦੀਆਂ ਹੋਣ ।

ਸਿਰੀ ਅਕਾਲ ਤਖਤ ਸਾਹਿਬ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਦਾ ਭਾਵ ਹੀ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਇਸ ਰਾਹੀਂ ਸਿਖਾਂ ਵਿਚ ਰਾਜਨੀਤਕ ਚੇਤੰਨਤਾ ਲਿਆਂਦੀ ਜਾਂਦੀ ਅਤੇ ਸੁਤੰਤਰ ਕੌਮ ਹੋਣ ਦਾ ਅਹਿਸਾਸ ਪੈਦਾ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ । ਖਾਲਸੇ ਦੀ ਸਾਜਨਾ ਕਰਨ ਦਾ ਭਾਵ ਵੀ ਇਹੀ ਸੀ ਕਿ ਹੁਣ ਤੋਂ ਖਾਲਸਾ ਸਭ ਕਿਸਮ ਦੇ ਦੁਨਿਆਵੀ ਹਾਕਮਾਂ, ਹਕੂਮਤਾਂ ਅਤੇ ਹੁਕਮਾਂ ਤੋਂ ਸੁਤੰਤਰ ਹੈ । ਜੇ

ਇਹ ਗਲ ਨਾ ਹੁੰਦੀ ਤਾਂ ਸਿਖਾਂ ਵਿਚ ਪਹਿਲਾਂ ਵਾਲਾ ਸਟੇਟਸ-ਕੋ ਹੀ ਕਾਇਮ ਰਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਖਾਲਸਾ ਸ਼ਬਦ ਹੀ ਸੁਤੰਤਰ ਹੋਂਦ ਦਾ ਪਰਤੀਕ ਹੈ। ਖਾਲਸੇ ਦਾ ਹਾਕਮ ਖੁਦ ਖਾਲਸਾ ਹੀ ਹੈ ਅਤੇ ਖਾਲਸੇ ਉਪਰ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਸਾਰੇ ਹੁਕਮ, ਖਾਲਸੇ ਦੇ ਆਪਣੇ ਬਣਾਏ ਹੋਏ ਹੀ ਚਲਣੇ ਹਨ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਹੁਕਮਾਂ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦੀ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਹਾਕਮ ਚੁਣਨ ਦੀ ਸੰਸਥਾ ਸਰਬਤ ਖਾਲਸਾ ਹੈ। ਸੁਤੰਤਰ ਸੰਸਥਾ ਰਾਹੀਂ ਹੀ ਕੋਈ ਸੁਤੰਤਰ ਹੁਕਮ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਸੁਤੰਤਰ ਸੰਸਥਾ ਹੀ ਕੌਮ ਦੀ ਸਰਬਉੱਚਤਾ ਨੂੰ ਕਾਇਮ ਰਖ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਇਸੇ ਕਰਕੇ ਜੇ ਸਿਰੀ ਅਕਾਲ ਤਖਤ ਸਾਹਿਬ ਤੋਂ ਅਤੇ ਸਰਬਤ ਖਾਲਸਾ ਦੀ ਸੰਸਥਾ ਤੋਂ ਕੌਮ ਨੇ ਕੋਈ ਸੁਤੰਤਰ ਰਾਏ ਜਾਂ ਸੇਧ ਲੈਣੀ ਹੈ ਤਾਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸੁਤੰਤਰ ਰਖਣਾ ਹੀ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਉਹ ਹੀ ਵਿਅਕਤੀ ਜਾਂ ਸੰਸਥਾਵਾਂ ਇਥੇ ਰਾਇ ਦੇਣ ਦੀਆਂ ਅਧਿਕਾਰੀ ਹੋਣਗੀਆਂ ਜੋ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੋਹਾਂ ਸੰਸਥਾਵਾਂ ਦੀ ਸਰਬਉੱਚਤਾ ਦੀਆਂ ਮੁਦਈ ਹਨ।

ਖਾਲਸਈ ਰਵਾਇਤ ਅਨੁਸਾਰ ਸਰਬਤ ਖਾਲਸਾ ਸਮਾਗਮ ਸਾਲ ਵਿਚ ਦੋ ਵਾਰ ਹੁੰਦੇ ਸਨ : ਬੈਸਾਖੀ ਅਤੇ ਦਿਵਾਲੀ ਦੇ ਮੌਕਿਆਂ ਤੇ। ਬੈਸਾਖੀ ਅਤੇ ਦਿਵਾਲੀ ਦੋਵੇਂ ਹੀ ਮੌਸਮੀ ਤਿਉਹਾਰ ਹਨ। ਬੈਸਾਖੀ ਦੇ ਦਿਵਸ ਖਾਲਸੇ ਦੀ ਸਾਜਨਾ ਹੋਣ ਨਾਲ ਸਾਡੇ ਲਈ ਇਹ ਇਕ ਖਾਸ ਮਹਤਤਾ ਵਾਲਾ ਤਿਉਹਾਰ ਬਣ ਗਿਆ ਹੈ। ਦਿਵਾਲੀ ਵੀ ਮੌਸਮੀ ਤਿਉਹਾਰ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਇਕ ਖਾਸ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਰਖਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਦੋਵੇਂ ਤਿਉਹਾਰ ਪਹਿਲੇ ਸਮਿਆਂ ਵਿਚ ਹਾੜੀ ਅਤੇ ਸਾਉਣੀ ਦੀਆਂ ਫਸਲਾਂ ਦੇ ਪਕੇ ਜਾਣ ਦੇ ਪਰਤੀਕ ਵੀ ਸਨ ਇਸ ਲਈ ਕਿਰਸਾਨ ਇਨ੍ਹਾਂ ਤਿਉਹਾਰਾਂ ਸਮੇਂ ਆਪਣੀ ਫਸਲ ਵੇਚ-ਵਟ ਕੇ ਜਿਥੇ ਪੈਸੇ ਨਾਲ ਮਾਲਾਮਾਲ ਹੁੰਦਾ ਸੀ ਉਥੇ ਕੰਮ ਪਖੋਂ ਵੀ ਵਿਹਲਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਇਉਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਤਿਉਹਾਰਾਂ ਸਮੇਂ ਸਿਰੀ ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ ਵਿਚ ਸਿੱਖ ਸੰਗਤਾਂ ਦੀ ਚੌਖੀ ਇਕਤਰਤਾ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਸੀ। ਸਰਬਤ ਖਾਲਸਾ ਇਨ੍ਹਾਂ ਇਕਠਾਂ ਦਾ ਇਕ ਪਖੋਂ ਫਾਇਦਾ ਵੀ ਉਠਾਉਂਦਾ ਸੀ। ਸਰਬਤ ਖਾਲਸਾ ਸਮਾਗਮ ਵਿਚ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਮਤਿਆਂ ਬਾਰੇ ਖਾਲਸਾ, ਇਕਠੀ ਹੋਈ ਸੰਗਤ ਨੂੰ ਦਸਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਉਂ ਇਥੋਂ ਵਧ ਤੋਂ ਵਧ ਲੋਕਾਂ ਲਈ, ਪਾਸ ਹੋਏ ਗੁਰਮਤਿਆਂ ਬਾਰੇ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦੇ ਦਿਤੀ ਜਾਂਦੀ ਸੀ।

ਸਿਰੀ ਅਕਾਲ ਤਖਤ ਸਾਹਿਬ ਕਿਉਂਕਿ ਸਿੱਖ ਕੌਮ ਦੀ ਕੇਂਦਰੀ ਸੰਸਥਾ ਹੈ ਇਸ ਲਈ ਜਦੋਂ ਵੀ ਕੋਈ ਸੰਘਰਸ਼, ਸਿੱਖ ਕੌਮ ਨੇ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਉਹ ਉਦੋਂ ਤਕ ਸਿੱਖਾਂ ਦਾ ਕੌਮੀ ਸੰਘਰਸ਼ ਨਹੀਂ ਬਣਦਾ ਜਦੋਂ ਤਕ ਉਸ ਨੂੰ ਸਿਰੀ ਅਕਾਲ ਤਖਤ ਸਾਹਿਬ ਤੋਂ ਸਰਬਤ ਖਾਲਸੇ ਰਾਹੀਂ ਨਹੀਂ ਚਲਾਇਆ ਜਾਂਦਾ। ਅਜੇ ਤਕ ਸਿੱਖ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿਚ ਐਸੀ ਇਕ ਵੀ ਮਿਸਾਲ ਨਹੀਂ ਜਦੋਂ ਕਿ ਸਿੱਖਾਂ ਨੇ ਕੋਈ ਸੰਘਰਸ਼ ਅਕਾਲ ਤਖਤ ਸਾਹਿਬ ਤੋਂ ਪਰੇ ਰਹਿ ਕੇ ਚਲਾਇਆ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਸਫਲਤਾ ਮਿਲੀ ਹੋਵੇ। ਹਾਂ ਜਦੋਂ ਤੋਂ ਸਿੱਖ ਰਾਜਨੀਤੀ ਵਿਚ ਅਕਾਲੀ ਕਲਚਰ ਦਾ ਪਰਛਾਵਾਂ ਪਿਆ ਹੈ ਉਦੋਂ ਤੋਂ ਜਰੂਰ ਇਸ ਕਲਚਰ ਦੇ ਲੋਕ ਅਕਾਲ ਤਖਤ ਸਾਹਿਬ ਤੋਂ ਬੇਮੁਖ ਹੋਏ ਹਨ। ਪੰਜਾਬੀ ਸੂਬੇ ਦੇ ਅਤੇ ਪਿਛੋਂ ਦੇ ਅਕਾਲੀ ਮੋਰਚੇ ਸਾਰੇ ਹੀ ਆਪਹੁਦਰੀ ਅਕਾਲੀ ਲੀਡਰਸ਼ਿਪ ਨੇ ਸਿਰੀ ਅਕਾਲ ਤਖਤ ਸਾਹਿਬ ਤੋਂ ਪਰੇ ਰਹਿ ਕੇ

ਚਲਾਏ ਸਨ ਅਤੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਭ ਵਿਚ ਹੀ ਅਕਾਲੀ ਕਲਚਰ ਦੀ ਸੋਦੇਬਾਜ਼ੀ ਮੁਖ ਰਹੀ ਹੈ ਅਤੇ ਸਿਖ ਕੌਮ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਦਾ ਮੂੰਹ ਵੇਖਦੀ ਰਹੀ ਹੈ ।

ਸਿਖ ਮਿਸਲਾਂ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਕਿਉਂਕਿ ਸਿਰੀ ਅਕਾਲ ਤਖਤ ਸਾਹਿਬ ਤੋਂ ਹੀ ਹੋਈ ਸੀ ਇਸ ਲਈ ਸਿਖ ਮਿਸਲਾਂ ਇਕ ਦੂਜੀ ਨਾਲ ਭਾਵੇਂ ਕਿਨਾ ਹੀ ਦੁਸ਼ਮਣੀ ਭਾਵ ਵਾਲਾ ਵਤੀਰਾ ਰਖਦੀਆਂ ਸਨ ਪਰ ਜਦੋਂ ਉਹ ਸਰਬਤ ਖਾਲਸੇ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਸਿਰੀ ਅਕਾਲ ਤਖਤ ਸਾਹਿਬ ਤੇ ਇਕਤਰ ਹੁੰਦੀਆਂ ਸਨ ਤਾਂ ਆਪਣੇ ਸਭ ਗਿਲੇ ਸਿਕਵੇ ਦੂਰ ਕਰ ਦਿੰਦੀਆਂ ਸਨ । ਅਠਾਰਵੀਂ ਸਦੀ ਦੇ ਸਰਬਤ ਖਾਲਸਾ ਸਮਾਗਮਾਂ ਤੋਂ ਇਕ ਗਲ ਸਪਸ਼ਟ ਹੁੰਦੀ ਹੈ । ਉਹ ਇਹ ਕਿ ਇਸ ਸਮੇਂ ਦੌਰਾਨ ਸਰਬਤ ਖਾਲਸਾ ਸਮਾਗਮ ਨਿਰੋਲ ਮਿਸਲਦਾਰਾਂ ਵਲੋਂ ਹੀ ਬੁਲਾਏ ਜਾਂਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਜੰਗੀ ਖਾਲਸੇ ਦੀ ਹੀ ਮੁਖ ਤੌਰ ਤੇ ਇਕਤਰਤਾ ਹੁੰਦੀ ਸੀ । ਆਮ ਸਿਖ ਸੰਗਤਾਂ ਵੀ ਭਾਵੇਂ ਸਮਾਗਮਾਂ ਵਿਚ ਹਾਜ਼ਰ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹੋਣਗੀਆਂ ਪਰ ਮੁਖ ਪਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਹਾਜ਼ਰੀ ਜੰਗੀ ਖਾਲਸੇ ਦੀ ਹੀ ਹੁੰਦੀ ਸੀ । ਕਿਉਂਕਿ ਜਿਹੜੀਆਂ ਜਥੇਬੰਦੀਆਂ ਸਿਖ ਕੌਮ ਦੀ ਸੁਤੰਤਰਤਾ ਲਈ ਜੂਝਦੀਆਂ ਹਨ ਸਿਰੀ ਅਕਾਲ ਤਖਤ ਸਾਹਿਬ ਤੋਂ ਸੇਧ ਵੀ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਹੀ ਲੈਣੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ । ਇਹ ਗਲ ਵਰਤਮਾਨ ਸਿਖ ਸੰਘਰਸ਼ 'ਤੇ ਵੀ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ । ਅਜ ਜੋ ਜਥੇਬੰਦੀਆਂ ਸਿਖ ਕੌਮ ਦੀ ਸੁਤੰਤਰ ਹੋਂਦ ਲਈ ਲੜ ਰਹੀਆਂ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚ ਸਿਰਫ ਖਾੜਕੂ ਜਥੇਬੰਦੀਆਂ ਹੀ ਹਨ । ਵਖ ਵਖ ਅਕਾਲੀ ਦਲ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਸਿਰਫ ਸੰਵਿਧਾਨਕ ਸੋਧਾਂ ਕਰਵਾ ਕੇ ਕੁਝ ਵਧੇਰੇ ਅਧਿਕਾਰ ਲੈਣ ਦਾ ਹੈ ਤੇ ਜਾਂ ਪੰਜਾਬ ਵਿਚ ਵਰਤਮਾਨ ਸਮੇਂ ਵਿਚ ਚੋਣਾਂ ਕਰਵਾ ਕੇ ਸਰਕਾਰ ਬਣਾਉਣ ਦਾ ਹੈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸਰਬਤ ਖਾਲਸਾ ਸਮਾਗਮਾਂ ਵਿਚ ਹਾਜ਼ਰੀ ਜਾਂ ਗ਼ੈਰ-ਹਾਜ਼ਰੀ ਦੀ ਕੋਈ ਜ਼ਿਆਦਾ ਮਹਤਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ । ਹਾਂ ਸਮੂਹ ਖਾੜਕੂ ਜਥੇਬੰਦੀਆਂ ਵਿਚੋਂ ਹਰ ਇਕ ਜਥੇਬੰਦੀ ਦੀ ਸਰਬਤ ਖਾਲਸਾ ਸਮਾਗਮ ਵਿਚ ਹਾਜ਼ਰੀ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਸਰਬਤ ਖਾਲਸੇ ਦੇ ਗੁਰਮਤਿਆਂ ਨੇ ਸਿਖ ਸੰਘਰਸ਼ 'ਤੇ ਪਰਭਾਵ ਪਾਉਣਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਪਰਭਾਵ ਜੂਝ ਰਹੀ ਹਰ ਇਕ ਖਾੜਕੂ ਜਥੇਬੰਦੀ ਤੇ ਵੀ ਪੈਣਾ ਹੈ ।

ਉਪਰੋਕਤ ਦੀ ਰੋਸ਼ਨੀ ਵਿਚ ਇਹ ਅਤੀ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ ਕਿ ਵਰਤਮਾਨ ਸਿਖ ਸੰਘਰਸ਼ ਨੂੰ ਇਕ ਤਾਂ ਸਿਰੀ ਅਕਾਲ ਤਖਤ ਸਾਹਿਬ 'ਤੇ ਕੇਂਦਰਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ ਅਤੇ ਦੂਜਾ ਸਾਲ ਵਿਚ ਦੋ ਵਾਰ ਸਰਬਤ ਖਾਲਸਾ ਸਮਾਗਮ ਬੁਲਾਉਣ ਦੀ ਪਿਰਤ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ । ਵਰਤਮਾਨ ਸਿਖ ਸੰਘਰਸ਼ ਬਾਰੇ ਇਹ ਗਲ ਪਕੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਮਝ ਲੈਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਉਦੋਂ ਤਕ ਸਫਲਤਾ ਪਰਾਪਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਰਾਹ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਚਲ ਸਕੇਗਾ ਜਦੋਂ ਤਕ ਇਸ ਨੂੰ ਸਿਰੀ ਅਕਾਲ ਤਖਤ ਸਾਹਿਬ 'ਤੇ ਕੇਂਦਰਿਤ ਕਰਕੇ ਸਰਬਤ ਖਾਲਸਾ ਸਮਾਗਮਾਂ ਦੇ ਹਵਾਲੇ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ । ਸਰਬਤ ਖਾਲਸਾ ਸਮਾਗਮਾਂ ਵਿਚ ਸਮੂਹ ਖਾੜਕੂ ਜਥੇਬੰਦੀਆਂ ਦੇ ਪਰਤੀਨਿਧ ਅਤੇ ਸਿਖ ਸੁਤੰਤਰਤਾ ਨਾਲ ਪਰਤੀਬਧ ਸਿਖ ਵਿਦਵਾਨਾਂ ਦਾ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣਾ ਹੀ ਕਾਫੀ ਹੈ ।

ਇਥੇ ਥੋੜੀ ਜਿਹੀ ਵਿਚਾਰ ਸਰਬਤ ਖਾਲਸਾ ਸਮਾਗਮਾਂ ਦੇ ਬੁਲਾਏ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਅਸਥਾਨਾਂ ਬਾਰੇ ਕਰ ਲੈਣੀ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ । ਭਾਵ ਕਿ ਇਹ ਸਮਾਗਮ ਕੀ ਸਿਰੀ ਅਕਾਲ ਤਖਤ

ਸਾਹਿਬ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਥਾਂ ਉਪਰ ਵੀ ਬੁਲਾਏ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ ਜਾਂ ਨਹੀਂ ? ਇਸ ਬਾਰੇ ਇਕ ਗਲ ਤਾਂ ਬਿਲਕੁਲ ਸਾਫ ਅਤੇ ਸਪਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਸਮਾਗਮ ਸਿਰਫ ਸਿਰੀ ਅਕਾਲ ਤਖਤ ਸਾਹਿਬ 'ਤੇ ਹੀ ਬੁਲਾਏ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ । ਇਸ ਦੇ ਕਈ ਕਾਰਨ ਹਨ : ਪਹਿਲਾ ਇਹ ਕਿ ਸਿਰੀ ਅਕਾਲ ਤਖਤ ਸਾਹਿਬ ਹੀ ਇਕ ਐਸੀ ਪਰਵਾਣਤ ਥਾਂ ਹੈ ਜਿਸ ਨਾਲ ਸਿਖਾਂ ਦੇ ਜਜ਼ਬਾਤ ਜੁੜੇ ਹੋਏ ਹਨ ਅਤੇ ਇਹ ਥਾਂ ਸਰਬਉਚ ਹੈ । ਸਰਬਉਚ ਅਸਥਾਨ 'ਤੇ ਬੈਠ ਕੇ ਸਰਬਉਚਤਾ ਦਾ ਹੀ ਅਹਿਸਾਸ ਹੁੰਦਾ ਹੈ । ਦੂਜਾ, ਇਸ ਦੇ ਬਿਲਕੁਲ ਸਾਹਮਣੇ ਸਿਰੀ ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ ਸਥਿਤ ਹੈ । ਸਿਖਾਂ ਵਿਚ ਪਰੰਪਰਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਸਿਰੀ ਅਕਾਲ ਤਖਤ ਸਾਹਿਬ 'ਤੇ ਬੈਠਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸਿਰੀ ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ ਵਿਖੇ ਮੱਥਾ ਟੇਕ ਕੇ ਆਪਣੇ ਸਭ ਵੈਰ ਵਿਰੋਧ ਭੁਲਾ ਕੇ ਆਉਂਦੇ ਹਨ । ਇਹ ਭਾਵਨਾ ਸਿਰੀ ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਕੰਪਲੈਕਸ ਵਿਚ ਹੀ ਪੈਦਾ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ । ਤੀਜਾ, ਸਿਰੀ ਅਕਾਲ ਤਖਤ ਸਾਹਿਬ ਸਾਹਮਣੇ ਝੂਲ ਰਹੇ ਦੋ ਕੇਸਰੀ ਨਿਸ਼ਾਨ ਸਾਹਿਬ ਸਿਖਾਂ ਵਿਚ ਮੀਰੀ ਅਤੇ ਪੀਰੀ ਦੀ ਸੁਤੰਤਰਤਾ ਦਾ ਹਰ ਸਮੇਂ ਅਹਿਸਾਸ ਕਰਵਾਉਂਦੇ ਹਨ । ਇਹ ਗਲ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਥਾਂ ਉਪਰ ਪੂਰੀ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ । ਅਖੀਰਲੀ ਸਭ ਤੋਂ ਜ਼ਰੂਰੀ ਗਲ ਇਹ ਕਿ ਸਿਰੀ ਅਕਾਲ ਤਖਤ ਸਾਹਿਬ 'ਤੇ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹਰ ਫੈਸਲਾ ਆਪਣੀ ਹੀ ਪਵਿਰਤਾ ਰਖਦਾ ਹੈ । ਇਸ ਲਈ ਉਪਰੋਕਤ ਪਖਾਂ ਨੂੰ ਦਰਿਸ਼ਟੀਗੋਚਰ ਰਖਦੇ ਹੋਏ ਇਹ ਜ਼ਰੂਰੀ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਰਬਤ ਖਾਲਸਾ ਸਮਾਗਮ ਸਿਰੀ ਅਕਾਲ ਤਖਤ ਸਾਹਿਬ 'ਤੇ ਹੀ ਬੁਲਾਏ ਜਾਣ ਪਰ ਜੇਕਰ ਖਾਲਸੇ ਸਾਹਮਣੇ ਐਸਾ ਸੰਕਟਮਈ ਸਮਾਂ ਹੋਵੇ ਕਿ ਉਹ ਸਿਰੀ ਅਕਾਲ ਤਖਤ ਸਾਹਿਬ 'ਤੇ ਇਕਠਾ ਨਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਇਹ ਸਮਾਗਮ ਪੂਰੀ ਖਾਲਸਈ ਮਰਯਾਦਾ ਅਪਣਾ ਕੇ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਥਾਂ ਵੀ ਬੁਲਾਏ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ । ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਜੇਕਰ ਦੁਸ਼ਮਣ ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਸੈਨਾ ਨੇ ਸਿਰੀ ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ ਨੂੰ ਘੇਰ ਰਖਿਆ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਇਸ ਘੇਰੇ ਨੂੰ ਖਾਲਸਾ ਨਾ ਤੋੜ ਸਕਦਾ ਹੋਵੇ ਜਿਵੇਂ ਮੁਗਲਾਂ ਅਤੇ ਵਰਤਮਾਨ ਹਿੰਦੂ ਸਾਮਰਾਜ ਸਮੇਂ ਵਾਪਰਿਆ ਹੈ ਤਾਂ ਅਜਿਹੀ ਸੂਰਤ ਵਿਚ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਥਾਂ 'ਤੇ ਵੀ ਸਮਾਗਮ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ । ਇਤਿਹਾਸ ਵਿਚ ਅਜੇਹੇ ਅਨੇਕਾਂ ਹਵਾਲੇ ਮਿਲਦੇ ਹਨ ਜਦੋਂ ਕਿ ਖਾਲਸੇ ਨੇ ਅੰਮਰਿਤਸਰ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਵੀ ਸਮਾਗਮ ਬੁਲਾਏ ਸਨ । ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸਰਹੰਦ ਵਿਖੇ, ਆਨੰਦਪੁਰ ਸਾਹਿਬ ਵਿਖੇ, ਦਿਲੀ ਦੇ ਨੇੜੇ ਗੰਗਾ ਜਮੁਨਾ ਦੁਆਬ ਦੇ ਇਲਾਕੇ ਵਿਚ ਆਦਿ ਆਦਿ ।

ਫੈਸੇ ਤਾਂ 1924 ਈ: ਤੋਂ ਹੀ ਸਿਰੀ ਅਕਾਲ ਤਖਤ ਸਾਹਿਬ ਦਾ ਪਰਬੰਧ ਸਿਖ ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਚਲਿਆ ਆ ਰਿਹਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਰਾਹੀਂ ਹਰ ਜਥੇਦਾਰ ਦੀ ਨਿਯੁਕਤੀ ਖਾਲਸਈ ਮਰਯਾਦਾ ਦੇ ਉਲਟ ਹੁੰਦੀ ਆ ਰਹੀ ਹੈ ਪਰ ਇਸ ਤੋਂ ਵੀ ਗਈ ਗੁਜ਼ਰੀ ਗਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਅਪਰੈਲ 1990 ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਅਜ ਤੀਕ ਸਿਰੀ ਅਕਾਲ ਤਖਤ ਸਾਹਿਬ ਦਾ ਕੋਈ ਜਥੇਦਾਰ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ । ਕਿਥੇ ਤਾਂ ਇਕ ਪਾਸੇ ਸਿਖ ਨੌਜੁਆਨ ਦਰਜਨਾਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਵਿਚ ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਸ਼ਹਾਦਤਾਂ ਪਾ ਰਹੇ ਹਨ ਅਤੇ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਵਿਚ ਸਰਕਾਰ ਦੀਆਂ ਜੇਹਲਾਂ ਵਿਚ ਤਸੀਹੇ ਝਲ ਰਹੇ ਹਨ ਅਤੇ ਕਿਥੇ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਨਾ ਹੀ ਕਿਸੇ ਸਰਬਤ ਖਾਲਸਾ ਸਮਾਗਮ ਦੀ ਕੋਈ ਰੂਪ-ਰੇਖਾ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਸਿਰੀ ਅਕਾਲ ਤਖਤ ਸਾਹਿਬ ਦਾ ਕੋਈ

ਜਥੇਦਾਰ ਹੈ। ਇਸ ਗਲ ਤੋਂ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਲਗਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਿਰੀ ਅਕਾਲ ਤਖਤ ਸਾਹਿਬ ਅਤੇ ਸਰਬਤ ਖਾਲਸਾ ਸੰਸਥਾ ਦੀ ਵਰਤਮਾਨ ਸਮੇਂ ਵਿਚ ਕਿਨੀ ਕੁ ਲੋੜ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤੀ ਜਾ ਰਹੀ ਹੈ।

ਇਸ ਲਈ ਪਹਿਲੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਸਿਖ ਸੰਘਰਸ਼ ਨੂੰ ਸਿਰੀ ਅਕਾਲ ਤਖਤ ਸਾਹਿਬ ਨਾਲ ਜੋੜਨ ਦੀ ਹੈ। ਸਿਖ ਸੰਘਰਸ਼ ਅਕਾਲ ਤਖਤ ਨਾਲ ਤਦ ਹੀ ਜੁੜ ਸਕੇਗਾ ਜੇ ਸਰਬਤ ਖਾਲਸਾ ਸਮਾਗਮ ਬੁਲਾਏ ਜਾਣਗੇ। ਸਰਬਤ ਖਾਲਸਾ ਸਮਾਗਮ ਤਦ ਹੀ ਬੁਲਾਏ ਜਾਣੇ ਸੰਭਵ ਹੋਣਗੇ ਜੇਕਰ ਸਿਰੀ ਅਕਾਲ ਤਖਤ ਸਾਹਿਬ ਦਾ ਇਕ ਸਰਬਪਰਵਾਣਤ ਜਥੇਦਾਰ ਹੋਵੇਗਾ। ਸਰਬਪਰਵਾਣਤ ਜਥੇਦਾਰ ਤਦ ਹੀ ਲਿਆਂਦਾ ਜਾ ਸਕੇਗਾ ਜੇ ਸਮੂਹ ਖਾੜਕੂ ਜਥੇਬੰਦੀਆਂ ਸਿਰ ਜੋੜ ਕੇ ਬੈਠਣਗੀਆਂ।

ਜਥੇਦਾਰ ਦੀ ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਇਕ ਬਜ਼ੁਰਗ ਵਾਲੀ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਕਿ ਉਹ ਸਮੁੱਚੀ ਕੌਮ ਨੂੰ ਇਕ ਬਜ਼ੁਰਗ ਦੀ ਤਰਾਂ ਸੋਧ ਦੇ ਸਕੇ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਜਥੇਦਾਰ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਹੋਰ ਗਲਾਂ ਦਾ ਜ਼ਰੂਰ ਖਿਆਲ ਰਖਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਪਹਿਲੀ ਇਹ ਕਿ ਉਹ ਸਿਖ ਕੌਮ ਵਿਚਲੀਆਂ ਸੰਪਰਦਾਵਾਂ ਵਿਚੋਂ ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਵੀ ਸਬੰਧਤ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਵਰਤਮਾਨ ਸਮੇਂ ਵਿਚ ਕੁਝ ਹਾਂ ਪਖੀ ਗਲਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਨਾਲ ਕੁਝ ਅਜੇਹੀਆਂ ਗਲਾਂ ਵੀ ਸਾਹਮਣੇ ਆਈਆਂ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨਾ ਹੀ ਮੌਜੂਦਾ ਸੰਘਰਸ਼ ਲਈ ਚੰਗਾ ਸਮਝਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਸਿਖ ਧਰਮ ਨਾਲ ਸਿਧਾਂਤਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮੇਲਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਅਜ ਹਰ ਇਕ ਸੰਪਰਦਾ ਆਪਣੀ ਆਪਣੀ ਮਰਯਾਦਾ ਅਨੁਸਾਰ ਸਿਰੀ ਅਕਾਲ ਤਖਤ ਸਾਹਿਬ ਦੀ ਮਰਯਾਦਾ ਨੂੰ ਬਦਲਣਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਸ਼ਰੋਮਣੀ ਕਮੇਟੀ ਦੇ ਪਰਬੰਧਕਾਂ ਬਾਰੇ ਭਾਵੇਂ ਲਖ ਕਿੰਤੂ ਪਰੰਤੂ ਹਨ ਪਰ ਜੋ ਮਰਯਾਦਾ ਇਸ ਵਲੋਂ ਤਹਿ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਉਹ ਸਰਬਪਰਵਾਣਤ ਹੈ ਅਤੇ ਸਿਖ ਧਰਮ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਵੀ ਕਿਸੇ ਖਾਸ ਸੰਪਰਦਾ ਦਾ ਬੰਦਾ ਸਿਰੀ ਅਕਾਲ ਤਖਤ ਸਾਹਿਬ ਦਾ ਜਥੇਦਾਰ ਬਣ ਕੇ ਆਵੇਗਾ ਉਸ ਨੇ ਜ਼ਰੂਰ ਹੀ ਮੌਜੂਦਾ ਮਰਯਾਦਾ ਨੂੰ ਬਦਲਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਇਸ ਨੂੰ ਰੋਕਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਦੂਜੀ ਇਹ ਕਿ ਸਿਰੀ ਅਕਾਲ ਤਖਤ ਸਾਹਿਬ ਨੂੰ ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਜਥੇਦਾਰ ਨੂੰ ਵਰਤਮਾਨ ਸਿਖ ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਐਕਟ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਰਖਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਐਕਟ ਅਨੁਸਾਰ ਸਿਖਾਂ ਦੇ ਸਾਰੇ ਗੁਰਦੁਆਰੇ ਭਾਰਤੀ ਅਦਾਲਤਾਂ ਅਤੇ ਪਾਰਲੀਮੈਂਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹਨ। ਸਿਰੀ ਅਕਾਲ ਤਖਤ ਸਾਹਿਬ ਨਾ ਹੀ ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਕਿਸੇ ਪਾਰਲੀਮੈਂਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਥੋਂ ਤਕ ਕਿ ਜੇ ਸੁਤੰਤਰ ਖਾਲਿਸਤਾਨ ਵੀ ਹੋਂਦ ਵਿਚ ਆ ਜਾਵੇ, ਤਾਂ ਵੀ ਸਿਰੀ ਅਕਾਲ ਤਖਤ ਸਾਹਿਬ, ਖਾਲਿਸਤਾਨ ਦੀ ਸਿਖ ਪਾਰਲੀਮੈਂਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ। ਇਸ ਦਾ ਰੁਤਬਾ ਸਰਬਉਚ ਹੈ। ਇਹ ਹਰ ਕਾਨੂੰਨ ਅਤੇ ਹਰ ਸਰਕਾਰ ਤੋਂ ਉਪਰ ਹੈ। ਇਹ ਸਿਰਫ ਸਰਬਤ ਖਾਲਸੇ ਦੇ ਹੀ ਅਧੀਨ ਹੈ ਅਤੇ ਸਰਬਤ ਖਾਲਸੇ ਵਲੋਂ ਨੀਯਤ ਕੀਤਾ ਕੋਈ ਕਾਨੂੰਨ ਹੀ ਇਸ ਉਪਰ ਲਾਗੂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਇਸ ਦੇ

ਜਥੇਦਾਰ ਦੀ ਨਿਯੁਕਤੀ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਸ਼ਰੋਮਣੀ ਕਮੇਟੀ ਕੋਲੋਂ ਲੈ ਲੈਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸਰਬਤ ਖਾਲਸੇ ਦੀ ਸੰਸਥਾ ਦੇ ਹਵਾਲੇ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ।

ਤੀਜਾ ਇਹ ਕਿ ਕਿਸੇ ਵੀ ਐਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਜਥੇਦਾਰ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਿਯੁਕਤ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਜੋ ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਜੇਲ ਵਿਚ ਬੰਦ ਹੋਵੇ । ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਜੇਲ ਵਿਚਲਾ ਵਿਅਕਤੀ ਸਰਕਾਰੀ ਅਦਾਲਤਾਂ ਵਿਚ ਪੇਸ਼ੀਆਂ ਭੁਗਤਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਹੇਠ ਚਲਣ ਦੀ ਸਹੂ ਚਕਦਾ ਹੈ । ਜਥੇਦਾਰ ਕਿਉਂਕਿ ਸਭ ਕਿਸਮਾਂ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਤੋਂ ਉਪਰ ਹੈ ਇਸ ਲਈ ਮੁਕਦਮੇ ਭੁਗਤਣ ਵਾਲਾ ਵਿਅਕਤੀ ਆਪਣੀ ਸਰਬਉਚਤਾ ਗੁਆ ਬੈਠਦਾ ਹੈ । ਹਾਂ ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਕੈਦ ਭੁਗਤ ਰਿਹਾ ਵਿਅਕਤੀ ਇਤਨੀ ਉਚੀ ਤੇ ਸੁਚੀ ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਦਾ ਮਾਲਕ ਹੋਵੇ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਜਥੇਦਾਰ ਨਿਯੁਕਤ ਕਰਨ ਦੀ ਅਤਿਅੰਤ ਲੋੜ ਪੈ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ ਕਿ ਅਜਿਹਾ ਕੈਦ ਭੁਗਤ ਰਿਹਾ ਵਿਅਕਤੀ, ਜਥੇਦਾਰ ਦੀ ਨਿਯੁਕਤੀ ਦੇ ਤੁਰੰਤ ਨਾਲ ਹੀ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਅਦਾਲਤ ਸਾਹਮਣੇ ਪੇਸ਼ ਹੋਣ ਤੋਂ ਅਤੇ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਹੇਠ ਰਹਿਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦੇਵੇ । ਵੈਸੇ ਬਿਹਤਰ ਇਹੀ ਹੈ ਕਿ ਕੈਦ ਭੁਗਤ ਰਹੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਜਥੇਦਾਰ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤਾ ਹੀ ਨਾ ਜਾਵੇ । ਇਸ ਨਾਲ ਜਥੇਦਾਰ ਦੀ ਪਦ-ਪਦਵੀ ਨੂੰ ਠੇਸ ਹੀ ਪਹੁੰਚੇਗੀ ।

ਚੌਥਾ, ਜਥੇਦਾਰ ਚੁਣੇ ਜਾਣ ਵਾਲਾ ਵਿਅਕਤੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਰਾਜਨੀਤਕ ਪਾਰਟੀ ਦਾ ਸਰਗਰਮ ਅਹੁਦੇਦਾਰ ਨਾ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ । ਇਸ ਨਾਲ ਸਿਰੀ ਅਕਾਲ ਤਖਤ ਸਾਹਿਬ ਦੀ ਮਰਯਾਦਾ ਦੀ ਓਟ ਵਿਚ ਰਾਜਨੀਤਕ ਭਰਿਸ਼ਟਾਚਾਰ ਫੈਲਦਾ ਹੈ । ਅਕਾਲੀ ਨੇਤਾਵਾਂ ਨੇ ਹਮੇਸ਼ਾ ਐਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਜਥੇਦਾਰ ਬਣਾ ਕੇ ਲਿਆਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਹੈ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਇਸ਼ਾਰਿਆਂ 'ਤੇ ਨਚਣ ਨੂੰ ਤਿਆਰ ਰਹੇ । ਅਕਾਲੀ ਕਲਚਰ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਅਕਾਲੀਆਂ ਦੇ ਹਰ ਮਾਮਲੇ ਵਿਚ ਸਿਰੀ ਅਕਾਲ ਤਖਤ ਸਾਹਿਬ ਨੂੰ ਘਸੀਟਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰਾਂ ਅਕਾਲੀਆਂ ਨੇ ਜਥੇਦਾਰੀ ਦੀ ਪਦ-ਪਦਵੀ ਨੂੰ ਇਕ ਤਕੜੀ ਸਟ ਮਾਰੀ ਹੈ । ਇਸ ਦੋਸ਼ ਤੋਂ ਅਕਾਲੀ ਲੀਡਰਸ਼ਿਪ ਕਦੇ ਵੀ ਸੁਰਖਰੂ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕੇਗੀ ।

ਉਕਤ ਨਾਂਹ ਪਖੀ ਗਲਾਂ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕੁਝ ਐਸੀਆਂ ਹਾਂ ਪਖੀ ਗਲਾਂ ਵੀ ਹਨ ਜਿਹੜੀਆਂ ਜਥੇਦਾਰ ਲਈ ਹੋਣੀਆਂ ਅਤੀ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹਨ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਜਥੇਦਾਰ ਦੇ ਤਹਿਤ ਇਕ ਪੂਰਾ ਸਕਤਰੇਤ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਇਸ ਸਕਤਰੇਤ ਵਿਚ ਹਰ ਖੇਤਰ ਦੇ ਮਾਹਰ ਵਿਅਕਤੀ ਹੋਣ ਜੋ ਜਥੇਦਾਰ ਨੂੰ ਹਰ ਮਾਮਲੇ ਬਾਰੇ ਸਾਲਾਹ ਦਿੰਦੇ ਰਹਿਣ । ਜਥੇਦਾਰ ਦੇ ਪਾਸ ਕਾਰਾਂ ਦਾ ਪੂਰਾ ਕਾਫਲਾ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਪੂਰਨ ਅੰਮਰਿਤਧਾਰੀ ਸਿੰਘਾਂ ਦੀ ਇਕ ਟੁਕੜੀ ਸੁਰਖਿਆ ਦੇ ਪਖੋਂ ਹਰ ਸਮੇਂ ਤਾਇਨਾਤ ਰਹੇ । ਜਥੇਦਾਰ ਪਾਸ ਇਕ ਹੈਲੀਕਾਪਟਰ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਪਾਸਪੋਰਟ ਯੂ. ਐਨ. ਓ. ਵਲੋਂ ਮਾਣਤਾ ਪਰਾਪਤ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਕਿ ਜਥੇਦਾਰ ਨੂੰ ਦੇਸ਼ ਵਿਚ ਅਤੇ ਦੇਸ਼ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਜਾਣ ਵਿਚ ਕੋਈ ਦਿਕਤ ਨਾ ਆਵੇ । ਜਥੇਦਾਰ ਦੇ ਖਰਚਿਆਂ ਦੀ ਕੋਈ ਸੀਮਾ ਨਹੀਂ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਅਤੇ ਇਹ ਖਰਚਾ ਇਕ ਸਪੈਸ਼ਲ ਫੰਡ

ਰਾਹੀਂ ਇਕਤਰ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਖਰਚੇ ਬਗੈਰਾ ਦਾ ਕੰਮ ਸਕਤਰੇਤ ਦਾ ਅਮਲਾ ਹੀ ਕਰੇ। ਜਥੇਦਾਰ ਦੇ ਅਧੀਨ ਲਗਭਗ ਇਕ ਸੌ ਅਜਿਹੇ ਮੈਂਬਰਾਂ ਦਾ ਹਾਊਸ ਹੋਵੇ ਜਿਹੜੇ ਕੌਮ ਦੇ ਹਰ ਵਰਗ ਵਿਚੋਂ ਹੋਣ ਅਤੇ ਇਹ ਹਾਊਸ, ਜਥੇਦਾਰ ਨੂੰ ਹਰ ਮਸਲੇ ਸਮੇਂ ਸਲਾਹ ਦਿੰਦਾ ਰਹੇ। ਇਸ ਹਾਊਸ ਨੂੰ ਖਾਲਸਾ ਦਰਬਾਰ ਵੀ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਦੇ ਸਾਲ ਵਿਚ ਦੋ ਵਾਰ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਦਰਬਾਰ ਹੋਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ। ਜਥੇਦਾਰ, ਹਰ ਸਾਲ, ਕੌਮ ਦੇ ਹਰ ਖੇਤਰ ਵਿਚਲੇ ਉਤਮ ਕਿਰਤੀ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਖਿਤਾਬ, ਮੈਡਲ ਅਤੇ ਇਨਾਮ ਦੇਣੇ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰੇ ਤਾਂ ਕਿ ਸਿਖ ਕੌਮ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਪੂਰਨ ਸੁਤੰਤਰਤਾ ਰਖ ਕੇ ਲਿਖਦੇ ਰਹਿਣ। ਇਸ ਨਾਲ ਸਿਖ ਲਿਖਤਾਂ ਵਿਚ ਸਿਖੀ ਨਜ਼ਰੀਆ ਉਭਰੇਗਾ ਅਤੇ ਸਿਖ ਸਾਹਿਤ ਦਾ ਵਿਕਾਸ ਹੋਵੇਗਾ।

ਇਸ ਸਮੇਂ, ਜੋ ਪਰਬੰਧ ਸ਼ਰੋਮਣੀ ਕਮੇਟੀ ਵਲੋਂ ਸਿਰੀ ਅਕਾਲ ਤਖਤ ਸਾਹਿਬ ਦਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਜਾਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ ਉਸ ਨੇ ਇਸ ਸੰਸਥਾ ਨੂੰ ਗਿਰਾਵਟ ਦੀ ਹਦ ਤਕ ਪਹੁੰਚਾ ਦਿਤਾ ਹੈ। ਸ਼ਰੋਮਣੀ ਕਮੇਟੀ ਵਲੋਂ ਅਜਿਹੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਜਥੇਦਾਰ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਜਿਹੜੇ ਪੇਟ ਦੇ ਰੁਜ਼ਗਾਰ ਲਈ ਜਥੇਦਾਰ ਬਣੇ ਹਨ। ਅਜਿਹੇ ਵਿਅਕਤੀ ਸ਼ਰੋਮਣੀ ਕਮੇਟੀ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦੇ ਇਸ਼ਾਰਿਆਂ 'ਤੇ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਇਉਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਖੁਸ਼ ਰਖ ਕੇ ਆਪਣਾ ਪੇਟ ਪਾਲਣ ਤਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਸ਼ਰੋਮਣੀ ਕਮੇਟੀ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਨੇ ਅਕਾਲ ਤਖਤ ਨੂੰ ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਜਥੇਦਾਰ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰਾਂ ਵਰਤਿਆ ਹੈ। ਅਕਾਲ ਤਖਤ ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਨਹੀਂ ਪਰ ਸ਼ਰੋਮਣੀ ਕਮੇਟੀ ਨੇ ਇਸ ਦੇ ਹੈਡ ਗਰੰਥੀ ਅਤੇ ਗਰੰਥੀ ਨੀਅਤ ਕਰ ਕੇ ਪੰਜ ਪਿਆਰਿਆਂ ਵਿਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤੇ ਹਨ ਅਤੇ ਮਨਮਰਜ਼ੀ ਦੇ ਹੁਕਮ ਚਾਲੂ ਕਰਵਾਏ ਹਨ। ਇਹ ਪਰਥਾ ਤੁਰੰਤ ਬੰਦ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਕਿਸਮ ਦੇ ਗਰੰਥੀ ਦੀ ਹਸਤੀ ਤਾਂ ਸਤਿਕਾਰਯੋਗ ਹੋਣੀ ਹੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਪਰ ਹੁਕਮ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਵਿਚ ਉਸ ਦਾ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਕਿਉਂਕਿ ਹੁਕਮ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਸਿਰਫ ਤਖਤ ਸਾਹਿਬਾਨ ਦੇ ਜਥੇਦਾਰਾਂ ਨੂੰ ਹੀ ਹੈ। ਠੀਕ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਸਮੇਂ ਪੰਜੇ ਤਖਤ ਪੰਥ ਦੇ ਪਾਸ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਦੋ ਤਖਤ ਪੰਥਕ ਕੰਟਰੋਲ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਹਨ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਥਾਂ ਪੂਰਤੀ ਲਈ ਸਾਨੂੰ ਹੈਡ ਗਰੰਥੀ ਜਾਂ ਗਰੰਥੀ ਨਹੀਂ ਪਾਉਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਸਗੋਂ ਇਸ ਥਾਂ ਪੂਰਤੀ ਲਈ ਤਿੰਨ ਤਖਤਾਂ ਦੇ ਜਥੇਦਾਰ ਸਾਹਿਬਾਨ ਦੇ ਨਾਲ ਦੋ ਸਜਣ, ਬਾਹਰੋਂ ਉਚ ਕੋਟੀ ਦੇ ਨਿਰਪਖ ਅਤੇ ਬਜ਼ੁਰਗ ਸਿਖ ਵਿਦਵਾਨ ਪਾ ਲੈਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ।

ਉਕਤ ਸਮੁੱਚੀ ਬਹਿਸ ਨੂੰ ਸਾਹਮਣੇ ਰਖਦਿਆਂ ਹੋਇਆਂ ਅਖੀਰ ਵਿਚ ਸਿਟਾ ਇਹ ਕਢਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਿਰੀ ਅਕਾਲ ਤਖਤ ਸਾਹਿਬ ਕੌਮ ਦੀ ਸੁਤੰਤਰਤਾ ਦੀ ਪਰਤੀਕ ਸੰਸਥਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਹਰ ਕਾਨੂੰਨ ਅਤੇ ਹਰ ਅਦਾਲਤ ਤੋਂ ਉਪਰ ਰਖ ਕੇ ਨਿਰੋਲ ਸਰਬਤ ਖਾਲਸੇ ਦੇ ਤਹਿਤ ਰਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਸਰਬਤ ਖਾਲਸਾ ਹਰ ਕਿਸਮ ਦਾ ਨੀਅਮ, ਹਰ ਕਿਸਮ ਦੀ ਤਰਮੀਮ ਅਤੇ ਹਰ ਕਿਸਮ ਦਾ ਹੁਕਮ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰੀ ਹੈ। ਇਸ

ਦੇ ਸਮਾਗਮ ਸਾਲ ਵਿਚ ਘਟੋ ਘਟ ਦੋ ਵਾਰ ਜ਼ਰੂਰ ਹੋਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਕੌਮ ਦੇ ਹਰ ਭਖਦੇ ਮਸਲੇ ਬਾਰੇ ਇਥੋਂ ਸਰਬਸੰਮਤੀ ਨਾਲ ਗੁਰਮਤੇ ਪਾਸ ਹੋਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ। ਸਮਾਗਮ ਬੁਲਾਉਣ ਦਾ ਮੁਖ ਅਧਿਕਾਰੀ ਸਿਰੀ ਅਕਾਲ ਤਖਤ ਸਾਹਿਬ ਦਾ ਜਥੇਦਾਰ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਜਥੇਦਾਰ ਕਿਸੇ ਸਮੇਂ ਸਮਾਗਮ ਨਾ ਬੁਲਾ ਸਕੇ ਤਾਂ ਕੌਮ ਦੀ ਐਸੀ ਕੋਈ ਵੀ ਜਥੇਬੰਦੀ, ਜਿਸ ਦਾ ਸਿਰੀ ਅਕਾਲ ਤਖਤ ਸਾਹਿਬ ਦੀ ਸੁਤੰਤਰਤਾ ਵਿਚ ਦਰਿੜ ਨਿਸ਼ਚਾ ਹੈ, ਕਦੇ ਵੀ ਬੁਲਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਵਰਤਮਾਨ ਸਿਖ ਸੰਘਰਸ਼ ਨੂੰ ਸਿਰੀ ਅਕਾਲ ਤਖਤ ਸਾਹਿਬ 'ਤੇ ਕੇਂਦਰਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਕਿ ਇਹ ਵਖ ਵਖ ਕਿਸਮ ਦੀਆਂ ਸੰਪਰਦਾਵਾਂ ਦਾ ਸੰਘਰਸ਼ ਨਾ ਰਹਿ ਕੇ ਸਮੁੱਚੀ ਕੌਮ ਦਾ ਰਾਸ਼ਟਰੀ ਸੰਘਰਸ਼ ਬਣ ਜਾਵੇ।

ਵਰਤਮਾਨ ਸੰਘਰਸ਼ ਵਿਚ ਜੂਝ ਰਹੀਆਂ ਖਾੜਕੂ ਜਥੇਬੰਦੀਆਂ ਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਪਹਿਲ 26 ਜਨਵਰੀ, 1986 ਨੂੰ ਸਰਬਤ ਖਾਲਸਾ ਸਮਾਗਮ ਬੁਲਾ ਕੇ ਇਸ ਪਾਸੇ ਚੰਗੀ ਸੁਰੂਆਤ ਕੀਤੀ ਸੀ ਭਾਵੇਂ 26 ਜਨਵਰੀ, 1986 ਵਾਲਾ ਸਰਬਤ ਖਾਲਸਾ ਸਮਾਗਮ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿਚ ਸੰਪੂਰਨ ਨਹੀਂ ਸੀ ਫਿਰ ਵੀ ਇਹ ਖਾਲਸਈ ਮਰਯਾਦਾ ਨੂੰ ਸੁਰੂ ਕਰਨ ਵਲ ਇਕ ਵਧੀਆ ਕਦਮ ਸੀ ਪਰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਇਸ ਪਿਛੋਂ ਸਰਬਤ ਖਾਲਸਾ ਸਮਾਗਮ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਬੁਲਾਏ ਗਏ। ਦੂਜਾ ਸਰਬਤ ਖਾਲਸਾ ਸਮਾਗਮ ਉਸੇ ਸਾਲ ਦੀ ਬੈਸਾਖੀ 'ਤੇ ਬੁਲਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਪਰ ਇਹ ਸਿਰਫ ਇਕ ਖਾਨਾਪੂਰਤੀ ਲਈ ਹੀ ਸੀ। ਚੰਗਾ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਜੇਕਰ ਸਾਰੀਆਂ ਖਾੜਕੂ ਜਥੇਬੰਦੀਆਂ ਆਪਸੀ ਵੈਰ-ਵਿਰੋਧ ਮਿਟਾ ਕੇ ਹਰ ਬੈਸਾਖੀ ਅਤੇ ਦਿਵਾਲੀ ਦੇ ਮੌਕਿਆਂ ਤੇ ਸਰਬਤ ਖਾਲਸਾ ਸਮਾਗਮ ਬੁਲਾਇਆ ਕਰਨ। ਸਰਬਤ ਖਾਲਸਾ ਸਮਾਗਮ ਦੁਆਰਾ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗੁਰਮਤੇ ਇਕ ਕਿਸਮ ਦੀ ਸਮੁੱਚੀ ਕੌਮ ਵਲੋਂ ਪਰਗਟਾਈ ਗਈ ਰਾਏਸ਼ੁਮਾਰੀ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਹੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਜੋ ਸਾਲ ਵਿਚ ਦੋ ਵਾਰੀ ਸਮੁੱਚੀ ਦੁਨੀਆਂ ਸਾਹਮਣੇ ਆਉਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਤਕ ਸਿਖ ਲੀਡਰਸ਼ਿਪ ਖੁਦ ਹੀ ਕੌਮ ਦੀ ਰਾਏਸ਼ੁਮਾਰੀ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗੀ ਉਨਾ ਚਿਰ ਉਹ ਕੇਂਦਰੀ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਸਿਖਾਂ ਦੀ ਰਾਏਸ਼ੁਮਾਰੀ ਕਰਵਾਉਣ ਲਈ ਕਿਵੇਂ ਕਹਿ ਸਕੇਗੀ? ਪਹਿਲਾਂ ਸਰਬਤ ਖਾਲਸਾ ਸਮਾਗਮਾਂ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਸਿਖਾਂ ਦੀ ਰਾਏਸ਼ੁਮਾਰੀ ਨੂੰ ਸਾਹਮਣੇ ਆਉਣ ਦਿਓ ਫਿਰ ਉਸ ਦੀ ਪਰਾਪਤੀ ਵੀ ਆਪਣੇ ਆਪ ਹੀ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ। 26 ਜਨਵਰੀ, 1986 ਦਾ ਸਰਬਤ ਖਾਲਸਾ ਸਮਾਗਮ ਖਾਲਿਸਤਾਨ ਦੇ ਵਿਚਾਰ ਨੂੰ ਅਗੇ ਲੈ ਕੇ ਆਇਆ ਸੀ ਇਸੇ ਤਰਾਂ ਜੇਕਰ ਪਿਛੋਂ ਵੀ ਹਰ ਬੈਸਾਖੀ ਅਤੇ ਦਿਵਾਲੀ ਦੇ ਮੌਕਿਆਂ 'ਤੇ ਸਰਬਤ ਖਾਲਸਾ ਸਮਾਗਮ ਬੁਲਾਏ ਜਾਂਦੇ ਤਾਂ ਇਸ ਦੀ ਪਰਾਪਤੀ ਵਲ ਹੁਣ ਨਾਲੋਂ ਕਿਤੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਅਗੇ ਜਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ।

ਸੁਖਦਿਆਲ ਸਿੰਘ

ਮਈ, 1991

ਇਸੇ ਹੀ ਕਲਮ ਤੋਂ ਛਪ ਚੁਕੀਆਂ ਪੁਸਤਕਾਂ ਤੇ ਪੈਂਫਲਿਟ

1. ਸਿਰੀ ਅਕਾਲ ਤਖਤ ਸਾਹਿਬ—ਭਾਗ ਪਹਿਲਾ
2. ਸਿਰੀ ਅਕਾਲ ਤਖਤ ਸਾਹਿਬ—ਭਾਗ ਦੂਜਾ
3. ਖਾਲਸਾ ਪ੍ਰਭੂਸਤਾ ਸਿਧਾਂਤ
4. ਖਾਲਸਾ ਰਾਜ ਦਾ ਸੰਕਲਪ
5. ਖਾਲਸਾ ਪੰਥ ਦੇ ਪੰਜ ਤਖਤ

ਪੈਂਫਲਿਟ

ਪੰਜਾਬ ਦੀ ਸੁਤੰਤਰਤਾ ਲਈ ਚਲ ਰਹੇ
ਖਾੜਕੂ ਸੰਘਰਸ਼ ਦਾ ਲੇਖਾ ਜੋਖਾ

PL-0360

ਸਭ ਹਕ ਰਾਖਵੇਂ ਹਨ

ਸਿਰੀ ਅਕਾਲ ਤਖਤ ਸਾਹਿਬ
ਸਰਬਤ ਖਾਲਸਾ
ਅਤੇ ਗੁਰਮਤਾ

ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ : ਮਈ 1991

ਕਾਪੀਆਂ : 1100

ਮੁੱਲ : ਪੰਜ ਰੁਪਏ

ਛਾਪਕ : ਵੈਸਟਰਨ ਪ੍ਰਿੰਟਰਜ਼, ਪਟਿਆਲਾ